

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

14 februari 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de opvolging van de resolutie betreffende regionale televisie van 7 december 2005	1
Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de opvolging van de resolutie betreffende betere afscherming van kinderen tegen agressie en geweld op Vlaamse televisie	3
Vraag om uitleg van mevrouw Martine Fournier tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de oprichting van wielerscholen	5
Vraag om uitleg van de heer Patrick De Klerck tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de hoge huurprijzen voor Blosoterreinen	7
Vraag om uitleg van de heer Hans Schoofs tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de dopingcijfers voor 2007	10
Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over Atletiek Vlaanderen en andere tewerkstellingsprogramma's voor topsporters	12
Vraag om uitleg van de heer Kurt De Loor tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over permanente terreinen voor gemotoriseerde sporten in Vlaams-Brabant, Oost- en West-Vlaanderen	16
Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het voornemen van de minister om jongeren voor een euro toegang te geven tot twintig grote musea	17

Voorzitter: de heer Dany Vandenbossche

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de opvolging van de resolutie betreffende regionale televisie van 7 december 2005

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega, na de goedkeuring van een resolutie heb ik de gewoonte om te informeren wat de regering ermee doet. Ik weet ook wel dat de initiatieven in de beleidsbrieven zijn opgenomen. Toch is het niet slecht hierover vragen te stellen om de details te kennen.

Mijnheer de minister, ik zal hier niet herhalen wat in de resolutie staat. Het parlement heeft op 7 december 2005 gevraagd om een aantal initiatieven te nemen om de leefbaarheid en onafhankelijkheid van regionale zenders te vrijwaren (*Parl. St. Vl. Parl. 2004-05, nr. 451/1*).

Wat is de stand van zaken van het engagement om een minimumbedrag of een vast percentage van de bestedingen van de Vlaamse Regering met betrekking tot overheidscommunicatie te reserveren voor de – geregionaliseerde – overheidscommunicatie via de regionale tv-omroepen? Hoe wordt dit concreet ingevuld en om welke bedragen gaat het op jaarbasis? Wat zijn de resultaten? De bedragen waren toch wel wat aan het dalen.

Heeft de Vlaamse Regering ondertussen al geïnvesteerd in de professionele opleiding en begeleiding van jonge journalisten door de regionale omroepen, met het oog op het behoud en de versterking van de kwaliteit, diversiteit en pluriformiteit van het aanbod? Hoe verlopen deze opleidingen? Hoe worden die georganiseerd? Wat is de looptijd en kostprijs?

Hoe worden de regionale televisieomroepen ondersteund om te investeren in apparatuur en gespecialiseerde medewerkers om programma's ten behoeve van doven en slechthorenden te kunnen ondertitelen? Indien dit nog niet gebeurt, wat zijn de plannen ter ondersteuning?

Werden reeds stappen ondernomen voor de invoering van een nieuw instrument om de kijkcijfers te meten? Dat is toch wel belangrijk voor de prijszetting en de marketing. Zo ja, welke initiatieven werden dan genomen en hoe werkt dit vandaag? Indien niet, wat is de reden?

De structurele financiering van de regionale omroepen door, onder andere, Telenet staat opnieuw onder druk.

Tijdens het werkbezoek aan Telenet op 11 april 2008 zouden we moeten benadrukken dat die financiering van zeer groot belang is voor de regionale omroepen.

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega, ik zou me graag willen aansluiten bij de eerste 'resolutieopvolgingsvraag' van de heer Decaluwe. Straks volgt er nog eentje. Hij herhaalt de vragen die in de bewuste resolutie werden neergeschreven, en ik geef hem daarin gelijk. De regionale televisie heeft wel degelijk haar plaats in Vlaanderen. Daarover zijn we het hier allemaal eens. Ik ga dus niet dieper in op wat de heer Decaluwe al te berde heeft gebracht.

Mijnheer de voorzitter, ik wil wel een zijspiongetje maken naar een specifieke regionale zender, namelijk Ring-tv. Zoals u weet is Ring-tv lang verstoken gebleven van ondersteuning. Als ik me de jongste begroting nog goed herinner, is er 400.000 euro ingeschreven als ondersteuning van die zender. Dat Ring-tv ondersteund wordt, is mijns inziens een zeer goede zaak. We mogen niet vergeten dat Ring-tv een gelijkaardige maatschappelijke functie heeft als tvbrussel. Tvbrussel is er voor de Brusselse Vlamingen, en is voor die Vlamingen in Brussel een soort steunpilaar. Ring-tv is zeer belangrijk voor onze Vlaamse rand, die nog steeds verder verfranst. We kunnen daar niet naast kijken.

Deze regering heeft zich altijd nadrukkelijk uitgesproken voor de versterking van het Nederlandstalig karakter van de rand. Voor tvbrussel wordt in een subsidie van 1,6 miljoen euro voorzien. Begrijp me niet verkeerd, ik ben een voorstander van die subsidie. Maar als ik de twee bedragen vergelijk, stel ik me de vraag of de huidige subsidie voor Ring-tv volstaat, zeker gelet op die belangrijke maatschappelijke taak die deze regionale omroep heeft.

Mijnheer de minister, is de huidige subsidie voor Ring-tv voldoende om haar taken gedegen uit te voeren en haar rol voor de versterking van het Nederlandstalig karakter van de Vlaamse rand voluit te kunnen spelen?

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer de voorzitter, collega's, wat Telenet betreft, zal ik me informeren. Ik heb daar geen weet van. Wat ik wel kan zeggen, is dat er telkens weer onderhandeld wordt. Ik weet niet of er nu moeilijkheden zijn. Ik heb zelfs geen zicht op de stand van zaken.

Mijnheer Marginet, ik zal straks een overzicht geven. Ik vermoed dat u het hebt over de bijkomende subsidiëring. Die valt echter niet onder mijn bevoegdheid. Ik stel voor dat u zich daarvoor richt tot de bevoegde minister. Ik zal tekst en uitleg geven over de regelingen die ik heb getroffen voor de regionale televisie, die ik, zoals u weet, een warm hart toedraagt.

Op 15 december 2005 sloot de Vlaamse Regering een principeovereenkomst met de Niet-Openbare Regionale Televisieverenigingen Vlaanderen vzw (NORTV). NORTV is de koepelorganisatie van de tien Vlaamse regionale televisieomroepen. Dat is een overeenkomst voor twee jaar, 2006-2007, die nu wordt geëvalueerd. Daarin verklaren we samen te willen werken om, één, de kwaliteit, de diversiteit en de pluriformiteit van het aanbod van regionale informatie te behouden en te versterken, twee, programma's te ondertitelen ten behoeve van doven en slechthorenden, drie, om de decretale opdrachten, zoals vastgelegd in artikel 71 van de Vlaamse decreten uit te voeren en vier, de regionale televisieomroepen te betrekken bij de communicatie tussen de Vlaamse Regering en de bevolking.

De uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor 2006 en 2007 voorziet in het nodige budget. Het ging om twee keer 2.185.000 euro voor de ondersteuning van de Vlaamse regionale televisieomroepen; een niet onaanzienlijk bedrag.

In overeenstemming met artikel 3 van de principeverklaring zal NORTV een rapport opmaken met daarin de stand van zaken van de uitvoering van wat we overeengekomen zijn, en een visie op de vrijwaring van de kwaliteit, de diversiteit en de pluriformiteit van het aanbod. Mijn administratie is daarnaast bezig met het uitvoeren van controles en steekproeven inzake de ondertiteling.

Mijnheer Decaluwe, voor uw eerste vraag verwijs ik naar de minister-president, want hij is bevoegd voor de overheidscommunicatie. Die bevoegdheid berust niet bij mij. Ik kan u wel kort mededelen dat de overeenkomst van 2002 in een minimale besteding voorziet, maar slechts voor een eerste periode van drie jaar. Ik weet dat de bedragen sindsdien werden opgetrokken. Daarnaast is er ook de overeenkomst die ik heb gesloten, maar ik herhaal dat de overheidscommunicatie bij de minister-president zit.

De Vlaamse Regering heeft ondertussen inderdaad geïnvesteerd in de professionele opleiding en begeleiding van jonge journalisten door de regionale omroepen. Elk van die omroepen heeft een voorstel ingediend. De meeste projecten gaan over opleidingen inzake technische vaardigheden voor het gebruik van bepaalde apparatuur, over videojournalistiek, dat is journalistiek specifiek gekoppeld aan het gebruik van audiovisuele technologieën, en over logopedie. Het gaat om degelijk onderbouwde opleidingsvoorstellen die betrekking hebben op

uiteenlopende facetten van het televisiemaken en van de regionale journalistiek. Ik maak een uitgebreid overzicht hiervan over aan het commissiesecretariaat.

Overeenkomstig de verordening 68/2001 van de Europese Commissie van 12 januari 2001 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het EG-Verdrag over opleidingssteun, werd de subsidie beperkt tot 50 percent van de kostprijs van het door de omroep ingediende algemene opleidings- of vormingsprogramma, met een maximum van 30.000 euro per jaar en per regionale omroep. De totale uitgave aan opleidings- en vormingssteun aan de regionale omroepen bedraagt met andere woorden maximum 300.000 euro op jaarbasis. De subsidie wordt telkens uitbetaald volgens de bekende werkwijze van 90 percent ten opzichte van 10 percent. De afrekeningen voor 2006 werden afgehandeld in de loop van 2007, en de afrekeningen voor 2007 moeten ten laatste op 17 maart 2008 worden bezorgd. De subsidie werd ter beschikking gesteld na indiening en goedkeuring van projecten, waarbij ik op basis van het advies van mijn administratie over de vrijgave van de subsidie per omroep besliste.

Voor 2006 en voor 2007 werd op basis van de principeverklaring een subsidie van 50.000 euro per regionale televisieomroep vooropgesteld voor gespecialiseerde medewerkers voor de ondertiteling van televisieprogramma's ten behoeve van doven en slechthorenden. Omdat RTV twee regio's bedient, werd voor RTV een subsidie van 75.000 euro vooropgesteld. In 2006 werd ook een investeringssubsidie van 50.000 euro aan iedere regionale televisieomroep toegekend voor de aankoop van apparatuur voor de ondertiteling van programma's ten behoeve van doven en slechthorenden. RTV ontving hiervoor 100.000 euro omdat de omroep twee regio's bedient. Deze investeringssubsidie was eenmalig.

Sinds 2006 worden de nieuwsprogramma's van de regionale omroepen ondertiteld. Die ondertiteling startte op de diverse tijdstippen, maar ik zal nu geen details geven. De ondertiteling is gebruiksvriendelijk en werkt via teletekst pagina 888 op het kanaal van de regionale omroep. Momenteel evalueert mijn administratie steekproefsgewijs in welke mate de ondertiteling van het journaal op de regionale televisieomroepen correct verloopt.

Het klassieke systeem van Audimetrie, dat al langer gebruikt wordt voor het meten van kijkcijfers, is inderdaad minder geschikt voor de regionale omroepen. Audimetrie cijfers geven geen informatie over kijkgedrag op regionaal niveau en kunnen dus op dat regionaal niveau geen representativiteit van steekproeven verzekeren. Daarom heeft RTVM, dat is de overkoepelende reclamereguleerder voor de regionale omroepen, Regionale TV Media, stappen gezet met het oog op de invoering van een nieuw meetinstrument voor kijkcijfers ten behoeve van de regionale omroepen: de PPM of Portable People Meter.

RVTM en NORTV laten samen weten dat dit nieuwe systeem vandaag functioneert. Voor het opzetten van dit PPM-meetinstrument werken RTVM en NORTV samen met de VRT om de kosten te drukken. RTVM en NORTV lieten weten dat dit nieuwe systeem van PPM voor de regionale omroepen meer toegankelijke en meer precieze metingen oplevert. Voor alle duidelijkheid: de regionale omroepen hebben hiervoor geen steun gevraagd aan de Vlaamse overheid. Ze hebben dit zelf uitgewerkt, weliswaar met steun van de VRT.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Het antwoord is goed. Er werd perfect opgevolgd wat in de resolutie werd gevraagd. Uit de bijkomende cijfergegevens kan waarschijnlijk nog interessant materiaal worden gefilterd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de opvolging van de resolutie betreffende betere afscherming van kinderen tegen agressie en geweld op Vlaamse televisie

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ook met deze vraag wil ik onderzoeken wat de stand van zaken is van de uitvoering van de resolutie betreffende de afscherming van kinderen tegen agressie en geweld op de Vlaamse televisie (*Parl. St.* VI. Parl. 2004-05, nr. 313/1).

Die resolutie werd op 22 december 2005 unaniem goedgekeurd door het Vlaams Parlement. Uit onderzoek blijkt immers dat er een correlatie is tussen agressiviteit bij kinderen en het bekijken van geweldscènes op tv. Dat is recent ook in het rapport van het viWTA over games aan bod gekomen, en ook in de media heeft men het er onlangs nog over gehad.

In de resolutie vragen we een aantal zaken waarvoor we de mosterd in Spanje hebben gehaald. In dat land hebben de publieke omroep TV Español, Antena 3, Telecinco en Canal+ een akkoord afgesloten om tussen 6 en 22 uur geen programma's met geweld en seks uit te zenden. Ze hanteren een zelfregulerend principe.

Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken van de uitvoering van de resolutie? Hoe zit het met de zelfregulering bij de Vlaamse tv-omroepen? Heeft de Vlaamse Regulator voor de Media (VRM) klachten ontvangen over

inbreuken op de bescherming van de kinderrechten? Ik kan het jaarverslag daarover nalezen, maar misschien beschikt u over recente cijfers? En wat in de toekomst wellicht een belangrijke uitdaging wordt: kan het principe van de zelfregulering ook worden gehanteerd voor de distributeurs van digitale tv-kanalen? Steeds meer productiehuizen onderhandelen immers rechtstreeks met de operatoren, en laten de omroepen links liggen.

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ook deze vraag is terecht. Ik denk dat we het erover eens zijn dat onze kinderen moeten worden afgeschermd van programma's en ook reclame met geweld en seks. De gevolgen zijn immers gekend. De recente decretale verankering van die bekommernis inzake kinderreclame is dus goed.

Zoals de heer Decaluwe reeds aangaf, wordt de rol van de digitale distributeurs steeds belangrijker. De vrees bestaat bij de omroepen dat de distributeurs zelf content zullen gaan aanbieden. Hoewel het nog niet zover is, lijkt het me nuttig om ook de distributeurs bij de aanpak van het probleem te betrekken. Ze moeten worden aangezet tot zelfregulering en worden gewezen op hun verantwoordelijkheden ter zake.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer de voorzitter, collega's, de resolutie over betere afscherming van kinderen tegen agressie en geweld op de Vlaamse televisie verdient opvolging. Het debat hierover en de desbetreffende resolutie van 2005 vloeiden voort uit een petitie die is verspreid via de site www.petitieagressietv.be. 9500 mensen ondertekenden de petitie, waarin wordt verzocht om een commissie op te richten die films onder de loep neemt en om strenger toe te zien op programma's die op tv worden vertoond. De resolutie is een eerste maal besproken in de commissievergadering van 1 december 2005, en definitief goedgekeurd door de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement op 22 december 2005. In de resolutie vraagt het Vlaams Parlement aan de Vlaamse Regering om de Vlaamse omroepen aan te manen een zelfregulering in te voeren.

Reeds voor de goedkeuring van de resolutie in de plenaire vergadering gaf ik uitvoering aan de bezorgdheid over geweld op televisie door er in de beleidsbrief 2005-2006 een item aan te wijden. In de beleidsbrief 2006-2007 is dat hernomen. In die beleidsbrieven – en ook in debatten – heb ik gesteld dat er inzake geweld op televisie steeds een gedeelde verantwoordelijkheid is: zowel ouders, de overheid als de sector hebben een taak.

Ik herneem hier bepaalde elementen uit mijn redenering. Ouders hebben als taak te bepalen naar welke

tv-programma's hun kinderen wel of niet kijken. De tv-omroepen en de overheid hebben een verantwoordelijkheid, maar ook de ouders. We leven in een samenleving waarin ouders te gemakkelijk hun verantwoordelijkheden afschuiven. Opvoeden is in de eerste plaats een taak voor de ouders. Daarnaast heeft de overheid de taak om te zorgen voor een adequate wetgeving die geweld op televisie reguleert en ook handhaaft. Daarbij heeft de Vlaamse Regulator voor de Media een verantwoordelijkheid, meer bepaald zijn Kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen, die de vroegere Vlaamse Kijk- en Luisteraad voor Radio en Televisie vervangt. Deze Kamer doet uitspraak over geschillen die gerezen zijn naar aanleiding van de toepassing van artikel 96, paragraaf 1 en paragraaf 2, en van artikel 111bis van de gecoördineerde mediadecreten. Die hebben ook betrekking op de bescherming van minderjarigen tegen geweld op televisie.

Via de opeenvolgende wetgevende initiatieven – het VRM-decreet van 15 december 2005, het inwerking-tredingsbesluit van dat decreet van 10 februari 2006 en het VRM-procedurebesluit van 30 juni 2006 – is de Kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen geëvolueerd tot een volwaardig regulerend orgaan dat toeziet op de toepassing van deze artikelen.

Een derde taak die ik in mijn beleidsbrieven aangeef, is weggelegd voor de sector die via zelfregulering een aantal principes kan afdwingen. Een interessante toepassing is het systeem van de Kijkwijzer, waarbij pictogrammen worden getoond bij films, televisieprogramma's en video of dvd's. Die pictogrammen geven de leeftijdscategorie aan waarvoor de inhoud ervan geschikt is en maken tevens duidelijk waarom dat zo is en of er bijvoorbeeld geweld, angst, seks, discriminatie, drugs- en alcoholmisbruik of grof taalgebruik wordt getoond.

Ik heb de Vlaamse Mediaraad om advies gevraagd over de haalbaarheid en de meerwaarde van de invoering van een systeem van kijkwijzer voor de Vlaamse omroepen. De Vlaamse Mediaraad heeft op 6 maart 2006 haar advies uitgebracht. In dat advies bevestigt de Mediaraad dat de classificatie van media-inhoud een nuttig instrument is voor ouders die hun kinderen op een verantwoorde wijze willen laten omgaan met media-inhouden.

De Mediaraad wijst er echter ook op dat uniformiteit niet alleen van de sector mag worden verwacht, maar ook vanuit de overheid mogelijk gemaakt moet worden. Daarom zijn er argumenten voor een zo ruim mogelijk toegepast classificatiesysteem, van toepassing in de verschillende mediasectoren. Een classificatiesysteem mag zich in ieder geval niet beperken tot 'omroep in Vlaanderen'. De geografische identiteit mag niet uit het oog verloren worden. Een classificatiesysteem in Vlaanderen moet daarom niet alleen rekening houden met de huidige marktrealiteit, namelijk met het feit dat veel

producties zowel op de Vlaamse als Nederlandse markten gericht zijn, maar ook met de al bestaande initiatieven van de overige gemeenschappen.

Ten slotte moet ook op Europees niveau worden gestreefd naar meer uniforme classificatiesystemen. De Mediaraad stelt eveneens dat in de huidige stand van zaken Vlaanderen niet bevoegd is voor het uitwerken van een classificatiesysteem voor de verschillende mediasectoren. Nochtans is een dergelijke aanpak nauw verbonden met een streven naar een zo groot mogelijke uniformiteit. Het is enkel door het invoeren van een voor Vlaanderen uniform stelsel dat kan worden vermeden dat andere classificatiesystemen in ons land als de facto standaard worden gehanteerd.

Vlaanderen moet daarom streven naar de volledige bevoegdheid voor filmkeuring. Ik hoop dat dit deel uitmaakt van het eerste pakket inzake homogene bevoegdheden. Vandaag liggen er onvoldoende gegevens voor waaruit kan worden afgeleid dat de toepassing van artikel 96 van de mediadecreten problematisch is. Zolang Vlaanderen niet bevoegd is voor de uitwerking van een classificatiesysteem voor de volledige mediasector, moet elke omroep instaan voor de naleving van dit artikel. Het toezicht hierop blijft gebeuren door de Kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen van de VRM.

Ook in mijn beleidsbrief 2007-2008 ben ik hierop teruggekomen. Ik herhaalde mijn standpunt dat Vlaanderen moet streven naar een alomvattend systeem voor classificatie, dat toegepast wordt op de verschillende mediasectoren, omwille van de bevoegdheidsverdeling. Vlaanderen moet streven naar de volledige bevoegdheid voor filmkeuring. Wat betreft artikel 96 van de gecoördineerde mediadecreten stelde ik in de laatste beleidsbrief dat ik er nog altijd niet van overtuigd ben dat de toepassing van dit artikel problematisch is.

Ik kom nu tot uw tweede vraag. Gelet op bovenstaande elementen die door de Mediaraad werden aangebracht – namelijk niet enkel voor Vlaanderen, niet enkel voor de omroep, er zijn geen signalen dat er een manifest probleem is inzake de bescherming van minderjarigen en het feit dat de VRM vandaag kan optreden –, ben ik van oordeel dat het doorvoeren van een systeem van zelfregulering voor de omroepen vandaag in samenwerking met de overheid, geen volwaardige oplossing kan bieden. Ofwel is het een pure zelfregulering, maar dan moet het wel gebeuren. Ik begrijp dat u stelt dat wij het zouden moeten initiëren. Het kan vandaag niet op een volwaardige manier gebeuren. We moeten de middelen samenbrengen voor filmkeuring, dvd en omroepen om vervolgens naar een kijkwijzersysteem te gaan dat behoorlijk veel geld kost en dat via mijn mediabegroting niet kan verlopen. Als de bevoegdheid voor filmkeuring overgedragen wordt, kan er met de gezamenlijke middelen wel werk van worden gemaakt.

Het toezicht van de Kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen van de VRM biedt echter voldoende waarborgen tegen wantoestanden inzake de bescherming van minderjarigen. Ik heb persoonlijk, naar aanleiding van een recente vraag van mevrouw Van Steenberge van het Vlaams Belang (*Hand.* VI. Parl. 2007-08, nr. C107, 1), een brief gestuurd naar de desbetreffende omroepen. Het ging over een klacht met betrekking tot de datingteletekstopagina's, die vrij toegankelijk zijn, ook voor minderjarigen. Ik meen te weten dat daar gevolg aan is gegeven door de desbetreffende omroepen, maar ik kan dat niet officieel bevestigen.

Wat de klachten betreft, hebt u zelf naar de website verwezen. Behalve de laatste klacht die nu is ingediend, heb ik geen weet van bijkomende klachten. Er zijn er twee behandeld in 2006, namelijk de beslissing 2006/003 van 14 maart 2006 en de beslissing 2006/004 eveneens van 14 maart 2006. Voorts is er de beslissing 2007/016 van 3 april 2007 en de beslissing 2007/023 van 7 mei 2007. Zowel in 2006 als in 2007 heeft de VRM hierover dus twee klachten ontvangen. Dit aantal is te beperkt om hierover conclusies te trekken inzake de evolutie. Zoals ik daarstraks al zei, is er nu een bijkomende klacht ingediend.

De distributeurs van digitale tv-kanalen kunnen niet op het niveau van de programma's tussenkomen omdat ze hier geen inhoudelijk toezicht op hebben. Wel kan men via digitale televisie de toegang tot bepaalde volwassen inhoud en kanalen blokkeren. Het is een vorm van zelfregulering die uitdrukkelijk aan de abonnees wordt aangeboden. Men kan de toegang tot sommige kanalen blokkeren via parental control. Het gezinshoofd kan de set top box op een eenvoudige manier zo instellen dat bepaalde lineaire tv-kanalen voor volwassenen slechts toegankelijk zijn na het ingeven van een bepaalde code. Ook bij video op aanvraag is dergelijke vorm van veiligheid en bescherming mogelijk.

Ik kom terug op het eerste element. Dat wordt op een behoorlijke manier door onze distributeurs ook meege-deeld aan nieuwe abonnees. Het biedt de ouders de mogelijkheid om deze systemen te laten installeren waardoor de minderjarige kinderen geen toegang hebben tot sommige programma's.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de minister, we zijn in blijde verwachting van een initiatief. Als het zover komt, kunnen we minister Anciaux suggereren om dit initiatief mee te ondersteunen. Dat zou in ieder geval een hulp zijn voor u. We blijven de zaak vanzelfsprekend volgen. We moeten bij de distributeurs nagaan hoe alles evolueert.

Misschien zijn nog andere maatregelen denkbaar dan enkel pincodes en toegangsvergrendeling. Ik heb thuis

zelf ook een aantal programma's vergrendeld. De heer Dehaene heeft dat ook gedaan. We kunnen dat allemaal instellen, maar we moeten afwachten hoe het mediaveld evolueert. Misschien moeten we de distributeurs een grotere rol geven dan de decreetgever tot nu toe heeft gedaan. Wellicht is dat heel voorbarig, maar we moeten het opvolgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Martine Fournier tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de oprichting van wielerscholen

De voorzitter: Mevrouw Fournier heeft het woord.

Mevrouw Martine Fournier: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, u hebt het jaar 2007 tot het jaar van de fiets uitgeroepen. In dat voorbije jaar werden allerlei initiatieven georganiseerd om de wielersport in een positief daglicht te stellen. In 2007 zouden er ook vijf provinciale opleidingscentra voor het wielrennen worden uitgebouwd, in samenwerking met de Wielerbond Vlaanderen en de Vlaamse Wielerschool.

In deze wieleropleidingscentra kunnen kinderen vanaf twaalf en soms vanaf acht jaar kennismaken met de vaardigheden en technieken van het wielrennen. De provinciale wieleropleidingscentra kunnen voor jongeren de voorlopers van de topsportschool zijn. Het is de bedoeling een open centrum te creëren, waar alle wielersclubs bij betrokken worden, maar per provincie.

Mijnheer de minister, op een vraag van mevrouw Libert in de commissie op 3 mei 2007 (*Hand.* VI. Parl. 2006-07, nr. C180, 1) zei u: "Alles is klaar. Ik heb een uitgewerkt voorstel gedaan aan de provincies. Eigenlijk moeten de gedeputeerden alleen maar ja zeggen en ze krijgen er onmiddellijk een financiering bij. Ook Zolder past daarin, want dat is inderdaad het Limburgs provinciaal opleidingscentrum. Het financiële aanbod van mijn kant is klaar. Ik wacht op de bevestiging, maar op 14 mei heeft, hoop ik, de laatste bijeenkomst plaats om een totaalakkoord te sluiten."

In het kader van die vraag kaartte de heer Sauwens ook de financiering van de wielerscholen aan. In 2007 was er 150.000 euro ter beschikking. Vanaf 2008 is er 300.000 euro ter beschikking in het kader van het Sport voor Allen-decreet.

Mijnheer de minister, hoe staat het met de oprichting van de Vlaamse wielerscholen per provincie? Welke initiatieven zult u in de toekomst nog nemen inzake de

organisatie van de Vlaamse wielerscholen? Hoe verloopt de coördinatie tussen de vijf provincies? Wie is verantwoordelijk voor de coördinatie? Hoe zit het met de financiering van de Vlaamse wielerscholen? Kunt u mij een stand van zaken geven per provincie?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Op 14 december 2007 ondertekende ik het ministerieel besluit betreffende de toekenning van een subsidie aan de vzw Vlaamse Wielerschool voor de opstart en ondersteuning van de provinciale wielerscholen. De bedoeling van deze provinciale scholen is driedig: het rekruteren, opleiden en begeleiden van jongeren voor de wielersport; de clubs ondersteunen bij de uitbouw van hun jeugdwerking; en het opleiden van competente jeugdbegeleiders.

Deze subsidie vanuit Vlaanderen is een eenmalige opstartsubsidie, die wordt gecontinueerd via subsidies vanuit de provincies. Met elk van de provincies is er overleg geweest, en de beslissingen van de bestendige deputaties over de toekomstige financiering van de wielerscholen in elke provincie werden mij eind vorig jaar bezorgd. De Vlaamse Wielerschool vzw zal, nu de subsidie is toegekend, de opstart van de verschillende provinciale afdelingen concreet gestalte geven onder aansturing van een overkoepelende coördinatie.

In de verschillende provincies werd voor de opstart een voorlopige coördinator aangesteld in afwachting van het uitschrijven van een vacature voor de definitieve begeleiders. Tevens werden de locaties bepaald waar de scholen hun werking zullen ontplooiën. Ook werden nieuwe structuren opgericht, bestaande versterkt of bijgestuurd, zodat de projecten degelijk structureel worden ingebed. In elke provincie is men dus klaar om te starten met initiatieven in het voorjaar 2008.

De subsidie aan de vzw Vlaamse Wielerschool is een eenmalige subsidie voor de opstart van de provinciale scholen. In 2006 en 2007 werd in functie van de concrete opstart regelmatig overlegd met mijn kabinet en administratie. In functie van de subsidieafrekening en tussentijdse evaluatie zal dit overleg worden voortgezet.

Dit initiatief ligt me bijzonder na aan het hart, en ik zal de verdere uitbouw van de wielerscholen binnen de schoot van de verschillende provincies dan ook met veel aandacht blijven volgen. Bijkomende initiatieven met betrekking tot dit project heb ik voorlopig niet gepland. Indien na verloop van tijd blijkt dat toch extra initiatieven nodig zouden zijn, wil ik dit uiteraard altijd in overweging nemen.

De coördinatie van de provinciale wielerscholen gebeurt door de vzw Vlaamse Wielerschool, waarin zowel de Wielerbond Vlaanderen, Sporta als FROS, de amateur-

sportfederatie, vertegenwoordigd zijn. Deze coördinatie is nodig om ervoor te zorgen dat de verschillende provinciale centra werken vanuit een zelfde opleidingsfilosofie en visie op jeugdwielrennen en vanuit een vergelijkbaar programma. De coördinatie van dit interprovinciale project zal door de heren Marc Wauters en Ferdi Van den Haute worden waargenomen.

Zoals ook hierboven vermeld, krijgt de vzw Vlaamse Wielerschool van Vlaanderen een eenmalige startsubsidie van 149.000 euro voor de opstart van de provinciale wielerscholen. Na dit opstartjaar moet de provinciale subsidie de werkings- en personeelskosten kunnen dekken. Overeenkomsten met de verschillende provincies moeten garanderen dat deze inspanningen nadien door de provincies worden gecontinueerd. Alle provincies hebben een intentieverklaring getekend om minimaal drie jaar het project te subsidiëren. Uit de besluitvorming binnen de verschillende deputaties en de goedgekeurde sportbeleidsplannen blijkt volgende financiële steun vanaf 2008 te zijn toegezegd. De exacte bedragen moeten nog worden goedgekeurd, maar ik geef u de bedragen waar we weet van hebben: Antwerpen: minimaal 80.000 euro; Limburg: 100.000 euro; Oost-Vlaanderen: 69.972 euro; Vlaams-Brabant: 50.000 euro, enkel voor infrastructuur; West-Vlaanderen: minimaal 60.000 euro.

Met deze provinciale middelen en de nodige sponsoring wil de vzw Vlaamse Wielerschool dit project alvast de komende drie jaren continueren. Hiervoor werd een businessplan opgesteld. Per provincie werden alvast de nodige personeelsleden – ex-renners met trainersdiploma – aangeworven. Concreet gaat het om de volgende mensen die verantwoordelijk zijn voor de opleiding en begeleiding: in de provincie Antwerpen: Kurt Van de Wauwer, ex-beroepsrenner en trainer A in opleiding, en Erwin Vervecken voor het veldrijden; in de provincie Oost-Vlaanderen: Lode Van Impe, regent lo en actief renner, en Koen Beeckman, regent lo en trainer A, uiteraard in samenwerking met Ferdi Van den Haute; in de provincie Limburg: Marc Wauters, ex-beroepsrenner en trainer A in opleiding. In de provincie Vlaams-Brabant zal de subsidie die door de provincie ter beschikking wordt gesteld, integraal naar infrastructuur gaan. Ingrid Mekers, medewerkster bij FROS, verzorgt de opleiding en begeleiding. In de provincie West-Vlaanderen werd Peter Harinck, licentiaat lo en trainer B, aangesteld als provinciaal coördinator ad interim.

Voor de verschillende provincies werd een opleidingsplan opgesteld met concrete data van opleidingsmomenten en stages. In de provincies Antwerpen en Oost-Vlaanderen zal er ook aandacht worden besteed aan mountainbike en veldrijden. Tevens wordt momenteel per provincie de laatste hand gelegd aan de nodige folders. Die zijn belangrijk om de kinderen en de jongeren te informeren.

De voorzitter: Mevrouw Fournier heeft het woord.

Mevrouw Martine Fournier: Mijnheer de voorzitter, ik heb daar niets aan toe te voegen. Ik ben zeer tevreden met het uitgebreid antwoord. Ik hoop van harte dat de werking in het voorjaar van 2008 vlot zal verlopen en, indien nodig, tijdig wordt bijgestuurd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Patrick De Klerck tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de hoge huurprijzen voor Bloso-terreinen

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Mijnheer de voorzitter, de vorige vergadering van deze commissie vond plaats op Gedichtendag. Ik heb toen gezegd dat ik het niet gepast vond om die dag een gedicht voor te dragen en dat ik dat liever op een ander moment deed.

Ik breng geen Valentijnsgezicht – dat houd ik voor vanavond. Het gedicht dat ik nu voordraag, past in het kader van de Dag van het Park, die binnenkort wordt gehouden. Het gedicht is van Chris Keuken, en draagt als titel ‘het Bos’.

– *De heer Patrick De Klerck leest het gedicht voor.*

Mijnheer de minister, een gezonde geest in een gezond lichaam is geen holle slogan. Het is een belangrijk uitgangspunt voor sportparticipatie voor alle doelgroepen. Zeker ten aanzien van de jeugd moet er een bijkomende inspanning worden geleverd. Een van de voornaamste functies van de sport is om de kinderen een gezond alternatief te bieden voor, bijvoorbeeld, computerspelletjes. Verder is ook het sociale aspect van het sporten, alsmede het bijbrengen van discipline uiterst belangrijk.

Het sportaanbod moet, zeker indien dit verstrekt wordt door een overheidsinstelling, tegen democratische prijzen ter beschikking worden gesteld. Zowel in uw beleidsnota als in de meest recente beleidsbrief is Sport voor Allen, terecht, een rode draad.

Mijnheer de minister, sta me toe even te focussen op een concreet geval. In Blankenberge is er een goed uitgebouwd Bloso-centrum met adequate infrastructuur, waar veel sporttakken worden aangeboden. De prijszetting is echter zeker niet sociaal te noemen. Veel sportclubs hebben het niet gemakkelijk om het hoofd boven water te houden. Ze moeten vaak grote sommen neertellen om de gebruikte sportinfrastructuur te betalen. Aangezien de

clubs niet alleen een sportieve, maar ook een maatschappelijke en sociale functie vervullen, zou het spijtig zijn als bepaalde clubs wegens te grote afdrachten aan Bloso de deuren moeten sluiten.

Nog erger is dat de zwakkeren in onze samenleving het meest getroffen worden en dat een mogelijke maatschappelijke integratie van deze bevolkingsgroep via de sport op de helling komt te staan. Zo betaalt de basketbalclub om en bij 15.000 euro per jaar aan accommodatie. De tennisclub betaalt 9800 euro en de turnclub 5500 euro, los van bijkomende accommodatie in eigendom.

De werkingen worden weliswaar via het vigerende stedelijk subsidiereglement, met ingebouwde kwaliteitseisen, ondersteund. Blankenberge voorziet in een bedrag van 44.300 euro aan subsidie. 4900 euro aan subsidie voor, bijvoorbeeld, de basketclub is verre van voldoende om de 15.000 euro aan de huur voor accommodatie te compenseren. Ook via voordelige onrechtstreekse steun zoals de inzet van technische ondersteuning, de mogelijkheid om een cafetaria uit te baten en zo meer, levert de stad een belangrijke bijdrage aan de werking van de clubs.

Helaas kan de stad, rekening houdend met het gelijkheidsbeginsel, niet aan alle financiële lasten bijdragen. Veel clubs zijn gebruiker van de plaatselijke Bloso-accommodatie. Niet alle clubs hebben de mogelijkheid om de stedelijke infrastructuur te gebruiken of moeten naast accommodatie in eigendom, ook nog uitwijken naar bijvoorbeeld het Bloso-centrum, of kunnen enkel, gezien de aard van de sport, gebruik maken van het Bloso-centrum. De totale kost van de huur van de accommodatie is voor de bovenvermelde clubs een zeer zware financiële belasting.

Mijnheer de minister, ik heb u een overzicht bezorgd van de kosten van de lokale voetbalclub voor de maand oktober van vorig jaar. De onkosten van die maand kunnen als gemiddeld omschreven worden. Voor het gebruik van de velden moet 553 euro worden betaald voor wedstrijden en 1.116 euro voor trainingen. Voor het gebruik van de sportzaal voor de kleinsten, de balschool en de duiveltjes, gaat het om ongeveer 1.000 euro. Voor diverse kosten verbonden aan het Bloso-centrum om 250 euro. Dat komt neer op 2.919 euro per maand voor de voetbalclub. Deze kosten staan los van andere kosten zoals verplaatsingskosten, scheidsrechterkosten, verzekeringskosten en dergelijke meer.

Mijnheer de minister, in uw meest recente beleidsbrief somt u zowel uw strategische doelstellingen als uw kritische succesfactoren op. Een daarvan is het zorgen voor betaalbare sportvoorzieningen. Ik verwijs daarmee naar uw kritische succesfactor nummer 8 op pagina 71 van uw beleidsbrief. Als we kijken naar de

uitvoeringsgraad van deze kritische succesfactor, wordt vermeld: “A: volledig afgewerkt, gerealiseerd”. Dit strookt volgens mij niet met de realiteit.

Uw vastleggingskredieten en uw ordonnanceringskredieten zijn de afgelopen jaren enorm gestegen. Ik citeer uit een van uw voordrachten met als titel ‘Sport voor iedereen, het tweede spoor van het Vlaamse sportbeleid’: “De budgettaire verhogingen die tijdens deze legislatuur gerealiseerd worden, zijn van nooit geziene omvang. De budgetten voor sport stijgen op 5 jaar tijd met maar liefst 51 percent. Zo verhoogde ik via het nieuwe decreet op het lokale en regionale sportbeleid de financiële inspanningen voor het lokale sportgebeuren met 10 miljoen euro tot jaarlijks 16 miljoen euro”. Ik zou zeggen: ‘applaus voor dit gegeven’. Als ik die ‘euforische macrotaal’ vergelijk met wat in dit concrete geval in de praktijk gebeurt, is dit jammer genoeg geen één-op-éénrelatie.

Mijnheer de minister, onderkent u dit probleem? Kunnen er inspanningen geleverd worden om de prijszetting te democratiseren? Denkt u aan andere oplossingen?

Ik ben heel gelukkig, want ik heb vernomen dat er binnenkort een afstemmingsvergadering zal worden belegd, specifiek voor dit dossier in Blankenberge. Ik hoop dat een aantal zaken uitgeklaard kunnen worden, maar misschien kunt u al een tipje van de sluier oplichten.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de heer De Klerck stelde een interessante vraag, maar ik vrees dat twee zaken gemengd worden. Het is positief dat er in bepaalde gemeenten een Bloso-centrum is – u mag trouwens in mijn gemeente komen investeren.

We moeten een onderscheid maken tussen de opdracht van de Bloso-centra enerzijds en van het lokaal sportaanbod anderzijds. Dat de Bloso-centra ingeschakeld worden in het lokale aanbod, is niet meer dan normaal. Het is evident dat als de infrastructuur voorhanden is, er ook gebruik van wordt gemaakt.

Het democratische aspect van de sportinfrastructuur en de kans die clubs krijgen om er gebruik van te maken, is een van de doelstellingen van de lokale sportbeleidsplannen. Er worden ook financiële middelen uitgetrokken om de clubs op die manier te ondersteunen.

Ik kijk uit naar het antwoord, maar wou alleen meegeven dat we dit onderscheid moeten maken. Bloso-centra hebben volgens mij een iets meer bovenlokale opdracht. Het centrum kan natuurlijk aanvullend werken in de gemeente waar het gevestigd is, maar het dient niet alleen voor die gemeente.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, het bepalen van huurtarieven voor publieke sportaccommodaties, ook voor die van Bloso, is steeds een moeilijke evenwichtsoefening waarbij de publieke dienstverlening tegenover de kostprijs van het geheel moet worden afgewogen. Ik hoop dat u daar begrip voor kunt opbrengen. Het gaat om een niet zo eenvoudige oefening. Het gaat om een IVA met rechtspersoonlijkheid, en dus is het voor mij niet zo vanzelfsprekend om me rechtstreeks te mengen, bijvoorbeeld als het over concrete huurgelden gaat. In elk geval deel ik de bezorgdheid ter zake volledig.

We moeten dus een goed evenwicht vinden tussen een goed beheer en een goede toegankelijkheid voor de plaatselijke clubs. Enkel het hanteren van heldere, uniforme en kwantificeerbare criteria waarborgt in deze afweging een democratische prijszetting. Voor de bepaling van de tarieven baseert Bloso zich op de reële werkingskosten van de uitbating van een sportaccommodatie, zoals uitgaven voor elektriciteit, verwarming, water, onderhoud en herstellingen. Investeringskosten en personeelslasten worden in de berekening niet opgenomen. Er wordt dus slechts een gedeelte van de kostprijs aan de gebruiker verrekend.

Veel openbare besturen hanteren dezelfde basisprincipes voor de bepaling van hun tarieven. Dit betekent dat de huidige tarieven voor het gebruik van de sportinfrastructuur van Bloso doorgaans vergelijkbaar zijn met de huurtarieven van de gemeentelijke sportinfrastructuur, waarvoor vaak niet de personeelskosten maar wel de elektriciteit en verwarming en dergelijke in rekening worden gebracht. Enkel de eigenheden van de sportvoorzieningen en de klemtonen in het gebruik van de accommodaties verklaren de onderlinge verschillen in de tarieven voor het gebruik van de sportinfrastructuur van Bloso.

Het Bloso-centrum in Blankenberge beschikt over een sterk uitgebouwde, moderne sportinfrastructuur, zowel indoor – een hypermodern zwembad- en saunacomplex, een sporthal van 48 op 36 meter met uitschuifbare tribune tot 420 zitplaatsen, twee squashcourts, enzovoorts –, als outdoor – drie voetbalvelden en één kunstgrasvoetbalveld met officiële afmetingen en trainingsverlichting, een atletiekpiste in kunststof, enzovoorts. Het centrum mag er echt wel zijn. De werkingskosten verbonden aan de uitbating van de sporthal en de openlucht sportvelden van het centrum bedroegen voor 2007 ongeveer 120.000 euro. Zoals gezegd omvat dit bedrag de vaste kosten zoals elektriciteit, gas en water, de onderhoudscontracten, de tweejaarlijkse vervangingen – omgerekend naar de kosten per jaar – en de jaarlijkse algemene kosten voor onder meer benzine, graszaad, meststoffen, belijning, klein materiaal, enzovoort. De aankopen van sport- en onderhoudsmateriaal en perso-

neelslasten en dergelijke zijn niet begrepen in deze werkingskosten. Het is dit bedrag dat door Bloso als uitgangspunt wordt genomen om de tarieven voor de verhuur te bepalen.

Ter illustratie kan verwezen worden naar het gebruik van een voetbalterrein. Het uurtarief hiervoor bedraagt 9,10 euro, plus 7,60 euro per uur voor de volledige verlichting. Het totaal bedraagt dus 16,70 euro per uur. Men mag ervan uitgaan dat tijdens dit trainingsuur gemiddeld een twintigtal spelers van het terrein gebruik maakt. Per speler moet dan 0,83 euro worden betaald. Rekening houdend met wat daarvoor wordt aangeboden – het onderhoud van de grasmat, kledkamers, douches, verlichting, belijningen, enzovoort – kan moeilijk worden beweerd dat dit tarief niet democratisch is. De tarieven voor de huur van de voetbalterreinen en de outdooratletiekaccommodaties zijn overigens identiek aan de tarieven die worden gehanteerd in de Blosocentra van Brugge, Herentals en Oordgem. De tarieven voor de huur van de sporthal zijn gelijk aan de tarieven van de sporthal van het Blosocentrum van Gent, dat dezelfde afmetingen heeft.

In de Blosocentra betaalt elke club dus hetzelfde bedrag voor het gebruik van een gelijkaardige sportinfrastructuur. Ook dat komt tegemoet aan de eis van een democratische prijsbepaling. Voor het Blosocentrum van Blankenberge is een beheerscommissie opgericht, zoals is voorgeschreven in de erfpachtaakte tussen de stad Blankenberge en Bloso. De commissie bestaat uit vijf vertegenwoordigers van de stad en vijf van Bloso. Zij bespreekt minstens éénmaal per jaar de algemene beheersproblematiek van het Blosocentrum, inclusief de geplande infrastructuurwerken en de tarieven. De eerstvolgende beheerscommissie is gepland op 18 februari 2008 en het onderwerp van de Blosotarieven staat op de agenda. Ik wil het resultaat van dit overleg afwachten.

Ik hoop echter wel ten eerste dat de betrokken partijen tot een vergelijk kunnen komen, zodat de clubs kunnen blijven genieten van deze moderne sportinfrastructuur en Bloso de dienstverlening kan blijven aanbieden. Ik wil ten slotte nog meegeven dat vanuit mijn bezorgdheid om een goed evenwicht te vinden tussen de reële kostprijs van de exploitatie van infrastructuur en wat een club inzake kosten aankan. Het Sport voor Allen-decreet bepaalt dat 50 percent van de subsidies voor de clubs bestemd is om precies dit soort uitgaven, alsook initiatieven in functie van de kwaliteitsverbetering van het aanbod en de lesgevers, haalbaar te maken.

Ik sluit me aan bij de woorden van de heer Van Dijck. Die sportinfrastructuur moet men ook in belangrijke mate kunnen gebruiken voor activiteiten die het lokale niveau overstijgen, zoals de topsportwerking en dergelijke. Kritische succesfactor 8 slaat op de planmatige aanpak op het vlak van de inplanting van sportinfrastructuur, en op het optimaal gebruik ervan. De status

‘afgewerkt’ die deze succesfactor kreeg in de beleidsbrief, kan natuurlijk enkel slaan op de rol die de overheid hierin moet spelen. Deze rol is minimaal drievoudig. Eerst is er de realisatie van het decreet lokaal sportbeleid. Dat is uitgevoerd. Voorts is er het opstarten van het Sportinfrastructuurfonds. Dat wordt hopelijk decretaal snel uitgevoerd. Er is bepaald dat het in 2008 zal zijn uitgevoerd. Ten slotte is er de beheersovereenkomst met Bloso. De toegankelijkheid van de sportinfrastructuur vormt vanzelfsprekend een essentieel onderdeel van de beheersovereenkomst.

De gewone gebruiker kan deelnemen aan de sportkampen die in onze Blosocentra worden gehouden. Maar er moet, samen met het privéaanbod aan sportkampen, nog meer toegankelijk sportaanbod voor iedereen mogelijk worden gemaakt.

Voorts is er de samenwerking met de clubs en de federaties. U hebt daar gelijk in. Dat is zeker voor mij een bezorgdheid. U mag me dit niet kwalijk nemen, maar ik moet van mijn IVA Bloso verwachten dat die een goed beheer voert over de infrastructuur.

Dan komen we weer tot het punt waarin een goed evenwicht moet worden gevonden tussen een zakelijk beheer en de toegankelijkheid. De werkingsmiddelen van Bloso zijn de jongste jaren aanzienlijk toegenomen. Daardoor moet het ook voor Bloso mogelijk zijn om een nog meer democratische politiek te voeren inzake het ter beschikking stellen van zijn sportinfrastructuur. Mocht Bloso geen middelen krijgen van de Vlaamse overheid, dan was het nog meer verplicht om een hard zakelijk beleid te voeren. Dat kan vandaag niet in deze termen worden gesteld. Er is bewegingsruimte om een beleid te voeren en keuzes te maken. De keuze in het kader van het beheer van de infrastructuur is de verzelfstandigde verantwoordelijkheid van de IVA, op voorwaarde dat die de globale regels naleeft betreffende de toegankelijkheid en de zichtbaarheid.

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Ik dank de minister voor zijn uitvoerig antwoord. Ik heb een paar opmerkingen.

De heer Van Dijck heeft de bovenlokale functie aangehaald. Een badstad als Blankenberge heeft zeker in de eerste plaats een bovenlokale functie. Als men ziet welke groepen allemaal naar het Blosocentrum afzakken, kunnen we gerust spreken van een type bovenlokale functie.

Voorts is het een centrum voor de omliggende gemeenten die niet over een centrum beschikken. Aan die nood komt het zeker tegemoet. Ik heb gehoord dat er een zekere ruimte is, dat er in het beheerscomité dat binnenkort samenkomt een zekere autonomie heerst en

er voorts kan worden gediscussieerd. Ik wacht de notulen van deze vergadering af.

Ik heb ook begrepen dat er wordt vergeleken met de gemeentelijke tarieven voor andere zalen. Het zijn ijkpunten waar men de tarieven aan toetst. Ik zal deze oefening zeker maken en nagaan wat hier van toepassing is.

U hebt de infrastructuur aangehaald. Het gaat om een zwembad van 15 meter, geen Olympisch zwembad. De sauna is in de eerste plaats gericht op personen met een handicap. Als men de bezoekerscijfers natrekt, merkt men dat heel wat personen met een handicap gebruik maken van het centrum, wat uiteindelijk ook de bedoeling was.

We zullen de vergadering afwachten en rekening houdend met wat u hebt gezegd, naar een oplossing streven.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Hans Schoofs tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de dopingcijfers voor 2007

De voorzitter: De heer Schoofs heeft het woord.

De heer Hans Schoofs: Mijnheer de minister, recent hebt u de dopingcijfers van 2007 bekendgemaakt. Voor eerst moet ik uw beleid ter zake onderschrijven wat het opvoeren van het aantal controles betreft. Dat is een positieve zaak. Vooral wat de buitenwedstrijdcontroles betreft, is het in sportkringen algemeen geweten dat ze effectiever en efficiënter zijn. Het op kruissnelheid komen van deze controles is dus een goede zaak.

Ik heb wel wat bemerkingen die sommige cijfers en evoluties in vraag stellen. Momenteel is het nogal onduidelijk hoeveel buitenwedstrijdcontroles positief waren en in welke mate ze een belangrijke plaats innemen in de cijfers. Voorts is het nog de vraag in welke mate het aantal controles buiten de wedstrijd in de toekomst zal worden opgevoerd. Welke meerwaarde hebben de controles statistisch gesproken in vergelijking met vroeger?

Mijn vraag betreft vooral de strategie die er per sporttak achter schuilt. Ik geef een frappant voorbeeld, het powerliften. Het zou ook van toepassing kunnen zijn op de andere sporttakken. Bij powerlifting werden in 2006 88 controles uitgevoerd, waarvan 25 positief bleken te zijn. Toch besluit men in 2007 slechts 42 controles uit te voeren in dezelfde sporttak. Hetzelfde geldt voor het wielrennen. Daar is een ander resultaat. Er waren minder controles, maar heel wat meer positief bevonden wielrenners. Wordt rekening gehouden met het aantal posi-

tief bevonden gevallen? Blijkbaar zit daar geen lijn in. Welke maatstaven worden dan wel gehanteerd bij de bepaling van het aantal controles per sporttak in het volgende jaar?

De cijfers duiden over het algemeen op een gemiddeld aantal positief bevonden resultaten en een daling tegenover vorig jaar, maar het aantal effectief positief bevonden sporters is in sommige sporttakken gestegen. De antidopingboodschap is jammer genoeg vooral in het wielrennen nog steeds niet doorgedrongen, integendeel, ze neemt nog toe in 2007.

Mijnheer de minister, ik krijg graag meer uitleg over de opvolging van de positief bevonden sporters. Het is niet alleen belangrijk dat er op het vlak van controles een coherent beleid wordt gevoerd, maar dat ook de disciplinaire afhandeling van de overtredingen op de voet wordt gevolgd. Dat past in een visie dat we zowel preventief als repressief moeten optreden om doping in de sport tot een minimum te herleiden.

Mijnheer de minister, hoeveel percent van de controles buiten wedstrijdverband waren positief? In welke verhouding staat dit tot controles binnen wedstrijdverband? Wat is de verklaring voor de grote verschillen in aantal controles per sporttak? Hoeveel van de positief bevonden sporters kreeg een schorsing of een verbod opgelegd om deel te nemen aan sportmanifestaties? Hebt u nieuwe doelstellingen voor het totale aantal controles, en specifiek buiten wedstrijdverband?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, in 2007 werden in totaal 2.953 sporters gecontroleerd, waarvan 131 positief werden bevonden. Dit is 4,4 percent. Het aandeel controles binnen wedstrijdverband bedraagt 74,5 percent, ofwel 2.196 controles, waarvan 115 sporters positief werden bevonden, wat 5,2 percent is. Het aandeel controles buiten wedstrijdverband bedraagt 25,6 percent, ofwel 757, waarvan 16 sporters positief werden bevonden. Dat is 2,1 percent. Het aantal controles buiten wedstrijdverband is fors toegenomen. De verdeling per sporttak van positieve controles buiten wedstrijdverband ziet er als volgt uit: atletiek: 1, basketbal: 2, triatlon: 2, wielrennen: 11.

De verklaring voor de verschillen in aantal controles per sporttak ligt voornamelijk in de planning van de controles. Mijn administratie moet rekening houden met een set van parameters alvorens de wedstrijden en in casu de sporters te kunnen selecteren. Het gewicht dat wordt gegeven aan elke parameter, wordt bepaald door de interactie van deze parameter met het geheel.

Die parameters zijn de volgende. Ten eerste is er de dopinggevoeligheid van de betrokken sporttak.

Uithoudingssporten zijn gevoeliger voor dopinggebruik dan explosieve sporten. De relevantie van de sporttak in Vlaanderen is ook een parameter. Neem bijvoorbeeld baseball. Deze sport is wellicht dopinggevoelig, maar de relevantie van de baseballcompetitie in ons land is minniem ten opzichte van de relevantie van deze sport in de Verenigde Staten. De derde parameter is het percentage van positieven in een sporttak in de voorgaande jaren. De vierde is het aantal elitesporters en sporters in een bepaalde sporttak. De vijfde en laatste parameter is het aantal sportmanifestaties van nationaal of internationaal niveau in Vlaanderen in een bepaalde sporttak.

Jammer genoeg kunnen we niet alles controleren. Daarom bepaalt de administratie autonoom op basis van die parameters waar en hoeveel controles per sporttak ze uitvoert. Het voorbeeld van powerlifting dat u hebt gegeven, mijnheer Schoofs, hebben we hier ooit besproken. We hebben dat niet opgetrokken omdat het vaak over bodybuildingcentra of fitnesscentra gaat. Dit is niet de meest essentiële doelgroep in het kader van de sport, van de competitie, van de relevantie in het sportlandschap, of van de professionele sporters. Een andere vraag is of er vanuit het gezondheidsbeleid niet stevig moet worden opgetreden. Daar ben ik het nogal mee eens. Men kan echter moeilijk beweren dat bodybuilders zwaar doorwegen in het sportbeleid. Ik heb het dan meer over powerliften dan over bodybuilding.

Mijnheer Schoofs, ik geef toe dat daarover kan worden gediscussieerd. Ik ben graag bereid om er een gesprek over te voeren.

Van de 131 positief bevonden sporters werd aan 63 een verbod opgelegd om deel te nemen aan sportmanifestaties. Aan 62 van deze sporters werd een effectieve sanctie opgelegd. Deze sanctie werd in 24 gevallen onmiddellijk uitgevoerd. In 38 gevallen werd de sanctie gedeeltelijk met uitstel ten uitvoer gebracht. In een geval werd beslist om een voorwaardelijke sanctie op te leggen.

In totaal werden 54 sporters vrijgesproken of werd hun zaak geseponeerd. Deze groep van sporters bestaat uit twee subgroepen: sporters die beschikken over een TTN, een retroactieve toestemming wegens therapeutische noodzaak om bepaalde producten te gebruiken als medicatie, en sporters bij wie na bijkomend onderzoek een natuurlijk verhoogde verhouding testosteron/epitesteron werd vastgesteld.

In de overige 14 gevallen werd nog geen beslissing genomen. Het gaat hier om nog openstaande dossiers.

De hervorming die we hebben doorgevoerd, onder andere ten gevolge van de aanpassingen van de WADA, waarborgt een degelijke en correcte opvolging van de dopinggevallen. Vanzelfsprekend is elke tuchtzaak een unieke en op zich staande zaak.

Voor controles buiten wedstrijdverband is het mijn bedoeling die specifiek voor elitesporters op een kwaliteitsvolle manier verder uit te bouwen. Daarom zal voor deze categorie van sporters gestart worden met de uitvoering van preventieve gezondheidscontroles. De preventieve gezondheidscontrole lijkt op het eerste zicht op een dopingcontrole omdat het er medisch-technisch zeer dicht bij aanleunt. We beogen hiermee echter preventie en niet de sanctionering van sporters.

In eerste instantie dient een gezondheidscontrole om een aantal gezondheidsparameters in kaart te brengen. In tweede instantie wordt ook de geschiktheid van de sporter tot deelname aan een concrete sportmanifestatie nagegaan. Het doel is dus het beschermen en bevorderen van de gezondheid van de sporter. De resultaten van dit soort onderzoeken zullen dienen om de evolutie van bepaalde medische gegevens of biologische waarden longitudinaal in kaart te brengen.

Dankzij deze werkwijze krijgt de begeleidende arts bijvoorbeeld een zicht op de evolutie van de hematocrietwaarde van de sporter. Daarnaast geven dit soort controles ook de mogelijkheid om andere medische conclusies te trekken, die in het teken kunnen staan van preventie en het medisch verantwoord sporten in brede zin. In het parlement werd er al meermaals de nadruk op gelegd dat medisch verantwoord sporten meer moet inhouden dan een antidopingbeleid. Dankzij een beter inzicht in de biomedische aspecten is het immers mogelijk een beter beeld te krijgen van bepaalde soorten dopinggebruik, wat bijgevolg kan leiden tot meer doelgerichte controles, de zogenaamde target testing.

Bij controles binnen wedstrijdverband zal er in bepaalde sporttakken gebruik gemaakt worden van controledeskundigen met uitsluitend chaperonneringsopdrachten. Internationaal wordt immers, met het oog op een efficiënte en effectieve strijd tegen doping, steeds meer een beroep gedaan op 'chaperons', die ook als plasmaatjes worden aangeduid. Ze hebben als taak het doen en laten van de sporter te volgen vanaf het ogenblik dat hij wordt aangewezen voor een dopingcontrole, tot het ogenblik dat diens dopingcontrole wordt beëindigd. Het toezicht van een chaperon is een bijkomende garantie en noodzaak om fraude bij dopingcontroles te voorkomen. Ook dat punt is opgenomen in de WADA-richtlijnen, die nu in onze regelgeving vervat zijn.

Mijnheer Schoofs, het zal nooit mogelijk zijn om iedereen te controleren. We zullen steeds een afweging moeten maken op basis van degelijke argumenten. Daarbij moet worden nagegaan waar, waarom en wanneer die controles moeten worden uitgevoerd.

De voorzitter: De heer Schoofs heeft het woord.

De heer Hans Schoofs: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord. Het schept inderdaad

enige klaarheid over de visie en de politiek die achter de inzet van heel wat mensen en middelen staat.

Daarnet had u het over een aspect dat vanuit sportief oogpunt minder belangrijk is om te controleren, zoals powerliften. Als wetgevende overheid moeten we toch oog blijven hebben voor dergelijke zaken. We hebben een signaalfunctie, ook al is het vanuit de sportvisie minder relevant om nog meer controles uit te voeren. Dat verklaart trouwens ook dat het aantal controles is gedaald.

We moeten dergelijke cijfers overmaken en bespreken, eventueel via een bilateraal overleg met Volksgezondheid, om in het kader van medisch verantwoord sporten en preventie de mensen te sensibiliseren. Bij powerliften is het blijkbaar de gewoonte om vrij snel bijkomende stimulerende middelen te gebruiken.

In die zaak is er toch een rol weggelegd voor de administratie om na te gaan hoe ze de zaak met andere wetgevende instanties kan bespreken. Ik vraag u dan ook om, als bevoegd minister, daartoe de nodige aanzetten te geven.

Minister Bert Anciaux: Ik zal zeker nagaan wat we kunnen doen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over Atletiek Vlaanderen en andere tewerkstellingsprogramma's voor topsporters

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Mijnheer de voorzitter, collega's, in de jaren negentig begon Vlaanderen met enkele tewerkstellingsprojecten. De minister van Tewerkstelling en de minister van Sport zorgden voor een basisinkomen of betaalden de werkingskosten voor een aantal jonge sporters, die anders zouden stoppen met hun sport.

Daarover bestond toen heel wat scepticisme. Tom Steels van de Wielerploeg Vlaanderen boekte echter heel snel schitterende resultaten. Dankzij het tewerkstellingsproject is hij zijn sport blijven beoefenen. Hij werd Belgisch kampioen en haalde ook internationaal zeer goede uitslagen. Het scepticisme is daardoor snel weggeëbd.

In 2000 en 2001 groeide het initiatief inzake Atletiek Vlaanderen. Op een bepaald ogenblik werd gedacht om ook voor andere sporten specifieke tewerkstellingsprojecten op te starten

Het is de bedoeling om zo de moeilijke periode van beginnende topsporters te overbruggen. Zij bevinden

zich op dat ogenblik immers op een kruispunt van studie, werk, thuis en financiële vragen. Ze vragen ondersteuning.

Het succesverhaal van Atletiek Vlaanderen vormde voor mij de aanleiding voor het stellen van deze vraag. Het startte in 2001. Atletiek is een heel brede term en er zijn heel veel sporttakspecifieke opleidingen en begeleidingen nodig. Het trainingsschema van iemand die lange afstanden loopt, verschilt helemaal van dat van iemand die aan polsstokspringen, verspringen of aan hoogspringen doet. Er zijn sporten met nog meer technische specificaties.

Er is ook heel bijzondere begeleiding nodig. Ik denk aan wat door medische wereld wordt aangebracht zoals lactaattesten, voedingsanamnese, de footscan en zo meer. Het zijn heel specifieke zaken. Atletiek Vlaanderen heeft voor de begeleiding van 16 atleten maar liefst 14 trainers in dienst. Er wordt ook gezorgd voor de nodige omkadering zoals het begeleiden van stages, mediatraining en begeleiding bij grote competities. Dat heeft heel wat vruchten afgeworpen. Ik denk aan Kim Gevaert, Tia Hellebaut, Veerle Dejaeghere, Joeri Jansen, Katleen De Caluwe, Pieter Desmet, Krijn Van Koolwijk, Kevin Rans, Catherine Timmermans, Koen Wilssens, Mario Van Waeyenberge.

Het contract van Atletiek Vlaanderen loopt dit jaar af. In het Vlaamse sportlandschap leeft altijd de vrees om opgeslokt te worden door een grotere structuur of organisatie. Er zijn geruchten dat de initiatieven van Topsport Vlaanderen zouden worden opgenomen in de Bloso-tewerkstellingsprojecten. Is dat juist? Bloso heeft natuurlijk ook heel verdienstelijk werk geleverd, geeft ook begeleiding en financiële zekerheid. Maar de heel specifieke aanpak die een wielerploeg of een atletiekgroep vergt, is momenteel niet beschikbaar bij Bloso.

Er zijn mensen die in november 2007 nog in het project zijn gestapt. Ze willen graag zekerheid. Is het voor één jaar, of zal het project nog langer lopen? Ze moeten weliswaar prestaties leveren en zorgen dat ze resultaten boeken. Op dit ogenblik is de onduidelijkheid vrij groot. Als we het totaalplaatje bekijken, zien we dat met beperkte financiële middelen, een heel kleine jaarlijkse dotatie en met de vrijgemaakte tewerkstellingsbudgetten, toch enorme resultaten werden geboekt. Ik beweer natuurlijk niet dat Kim Gevaert of Tia Hellebaut anders niet hadden kunnen staan waar ze nu staan. Misschien hadden individuele sporters op een andere manier hun weg ook gevonden, maar we kunnen er niet omheen dat er fantastische resultaten geboekt werden. Het atletieklandschap in Vlaanderen werd en wordt gedomineerd door de ploeg van Atletiek Vlaanderen.

Mijn vragen zijn heel concreet. Ik pleit ervoor om het contract te verlengen. Wanneer gebeurt dit? Of wordt

gedacht aan een verzameling van de bestaande projecten binnen Bloso? Waarop is de beslissing gemotiveerd?

Moeten we dit niet op een langere termijn plannen zodat ook de mensen die in de structuur van Atletiek Vlaanderen werken, maar ook de vrijwilligers, die heel veel tijd, energie en werk in hun opdracht steken, zekerheid krijgen voor langere periodes?

Zijn er nieuwe engagementen of langetermijnengagementen voor andere sectoren en sporten met gelijkaardige tewerkstellingsprojecten?

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik wil me graag aansluiten bij de terechtte vragen en bekommernissen van de heer Sauwens. Ik maak er geen geheim van dat ook ik contacten heb binnen Atletiek Vlaanderen en binnen andere tewerkstellingsprojecten. We zijn nu eenmaal met dossiers bezig, en Vlaanderen is niet zo groot.

Ik begrijp wel dat soms, ook in deze commissie, wordt gevraagd naar meer stroomlijning om zo de versnippering tegen te gaan. In het verleden werd die vraag vaak gesteld. Het ging daarbij ook over de vraag wie de bevoegde minister is, de minister van Werk of de minister van Sport. Bovendien is het ene een gewestmaterie en het andere een gemeenschapsmaterie.

Los daarvan moeten we een onderscheid maken tussen groepssporten en de puur individuele sporten. Bloso levert inderdaad verdienstelijk werk, biedt mensen rechtszekerheid en zekerheid van inkomen waardoor ze zich op hun sport kunnen toelagen. Sport is echter meer dan alleen maar die zekerheid, we willen ook investeren in begeleiding. De heer Sauwens had het al over de veertien trainers die zich bezighouden met zestien atleten. We merken dat ook inhoudelijk heel veel waarde wordt gehecht aan begeleiding en ondersteuning.

De timing is wat hij is. Eind dit jaar zou het contract met Atletiek Vlaanderen beëindigd worden. Als hierover een beslissing wordt genomen, dan moet die in grote mate ingegeven zijn door een evaluatie. Heeft Atletiek Vlaanderen door de jaren heen de verwachtingen ingelost? Ik meen te weten dat er bij de start van dit opzet een bepaalde ambitie was en dat bepaalde doelstellingen beoogd werden. Is er al enig zicht op? Werden de doelstellingen gehaald? Werd een meerwaarde gecreëerd? Ik kijk ook met belangstelling uit naar het antwoord om te vernemen of er al beslissingen genomen werden, of dat die genomen zullen worden.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik wil eerst even het ruimere kader schetsen

waarbinnen mijn antwoorden moeten worden gesitueerd. Vlaanderen heeft naast Atletiek Vlaanderen, Wielerploeg Topsport Vlaanderen en Wielerploeg Jong Vlaanderen ook nog een dameswielerploeg, een damesbeachvolleybalteam en een eventingteam. Dat zijn de groepsprojecten.

Mijnheer Sauwens, uw uitleg over de complexe omkadering voor de atletieksport als gevolg van de veelheid aan disciplines en het daaraan verbonden aantal gespecialiseerde trainers, klopt helemaal. Op basis van mijn berichtgeving hierover moet u ervan op de hoogte zijn dat de Vlaamse Atletiekliga, beleidsverantwoordelijke van de atletieksport, de jongste jaren via het topsportbeleid een aantal trainers heeft kunnen aanstellen die deze variëteit juist moeten opvangen.

We hebben dus mogelijkheden gegeven aan de Vlaamse Atletiekliga om toptrainers aan te werven uit de toptrainerspool die door de Vlaamse Gemeenschap werd opgericht. Ik denk hierbij onder andere aan Wim Vandeven, die niet alleen Tia Hellebaut traint, maar zijn kennis ook ter beschikking stelt van beloftevolle jongeren en van hun persoonlijke trainers. Ik denk ook aan Peter Moreels, die naast de opvang en training van Kevin Rans een polsstokproject voor beloftevolle jongeren beheert. Ik denk ook aan Rudi Diels, die niet alleen Kim Gevaert maar alle sprintsters opvangt.

Voorts zijn er de trainers van de topsportscholen die een brede waaier van disciplines kunnen trainen. De beurzen die de elitesporters krijgen om hun begeleiding via persoonlijke coaches te optimaliseren, mogen evenmin worden vergeten. Terecht verwijst u naar de trainers in dienst van Atletiek Vlaanderen. Het zijn er veertien verschillende. Men kan moeilijk zeggen dat deze veertien mensen in dienst zijn van Atletiek Vlaanderen. In de eindafrekening van Atletiek Vlaanderen zie ik echter alleen maar kleine beurzen aan de atleten, waarmee ze hun persoonlijke trainers een kleine ondersteuning kunnen betalen.

Hiermee wil ik niet zeggen dat Atletiek Vlaanderen slecht zou werken of overbodig is. De inbreng van Atletiek Vlaanderen moet echter in een juiste context geplaatst worden. De rol die Atletiek Vlaanderen in het begin heeft gespeeld, was heel essentieel. Intussen zijn er veel projecten die goed op elkaar moeten worden afgestemd, ook binnen de atletiek. Atletiek moet in zijn juiste context worden geplaatst, meer bepaald in de totale opvang van de atletieksport.

Er is immers maar één topsportbeleid voor atletiek mogelijk dat gestuurd moet worden door de voorzitter van de topsportcommissie, Christophe Delecluse. Hij moet zijn volle verantwoordelijkheid opnemen en de coördinatie tussen de verschillende mogelijkheden op zich nemen. Wat de sportmedische en sportweten-

schappelijke begeleiding betreft, loopt dezelfde logische rode draad door mijn topsportbeleid. Zoals te lezen staat in de beleidsbrief Sport zijn de jongste jaren heel wat sporttakoverkoepelende sportmedische en sportwetenschappelijke projecten opgestart. Uiteraard werden de sportspecifieke noden ook ingevuld. In ieder project ben ik erin geslaagd de absolute topwetenschappers van elk domein in te schakelen. U moet begrijpen dat dergelijke omvangrijke projecten niet kunnen worden opgezet op het niveau van een vzw die vijftien atleten beheert. Atletiek Vlaanderen zou op dit niveau dus ook best goed samenwerken met de Vlaamse Atletiekliga.

U spreekt over de nood aan opvang van beloften onder 23 jaar. U hebt gelijk dat dit een zeer belangrijke leeftijdscategorie is. In het verleden werd vaak onvoldoende aandacht aan deze transitperiode gegeven, en ik heb dit de voorbije jaren veranderd door systematisch in extra ondersteuning te voorzien. In 2008 zijn bij Atletiek Vlaanderen maar vijf van de zestien atleten jonger dan 23 jaar. Dat is niet omdat er foutief geselecteerd werd. De meeste talenten onder 23 die voldoen aan de selectiecriteria, studeren echter nog. Ik denk dat u het eens bent met mij dat we deze piste moeten blijven stimuleren zodat de atleten ook een correcte nacarrière kunnen opbouwen. Het zijn immers niet allemaal atleten die de wereldtop zullen halen.

Dit model wordt trouwens ook in alle succesvolle topsportlanden gepromoot. De combinatie topsport en studie kan immers topprestaties geven op beide vlakken. Ook nuttig om mee te geven is dat er onvoldoende atleten boven de 23 jaar zijn die voldoen aan de selectienormen van het Actieplan Topsport. Die zijn in vergelijking met andere landen zeker niet te streng zodat niet alle vijftien plaatsen kunnen worden ingevuld met atleten die kans maken op topsportsucces.

Laat mij nu op uw concrete vragen antwoorden. Uw eerste vraag over wanneer de huidige contracten verlengd zullen worden, moet u zien in de realisatie van het 'Huis van de Topsport'. Een voorstel van concrete invulling van dit huis zal nog in het voorjaar worden voorgelegd en de aanpak van de tewerkstellingscontracten zal hier ook in verwerkt worden. U weet wellicht dat de huidige contracten voor Atletiek Vlaanderen tot eind oktober 2008 lopen. Alle andere contracten, met uitzondering van de contracten die de sluitingsdatum van de selecties van de Olympische Spelen als deadline hebben, lopen tot eind december 2008. De atleten en hun omkadering zullen dus tijdig ingelicht worden en moeten zich geen zorgen maken. Ze moeten zich op dit moment als professioneel topsporter alleen maar toespitsen op hun training en het competitieschema.

Sinds 2005 brengen we de criteria waarmee de selecties voor de vzw's gemaakt worden, progressief tot bij de verfijnde criteria van het Actieplan Topsport om uiteindelijk voor 2009 selecties te maken met één soort criterium,

zowel voor elitesporters als beloftevolle jongeren. U weet dat Atletiek Vlaanderen in het verleden veel lagere selectiecriteria hanteerde. U moet het toch met me eens zijn dat dit onaanvaardbaar is. We moeten trachten de selectiecriteria gelijk te maken en zo meer objectiviteit realiseren. Ik zal dat geleidelijk aan realiseren.

Iedere elitesporter en beloftevolle jongere, of het nu binnen het contingent van Bloso of van het departement is, moet volgens dezelfde criteria beoordeeld worden. Zo hebt u meteen het antwoord op uw tweede en derde vraag. Vanuit de doelstelling om tot één topsportbeleid te komen onder het dak van het Vlaams Huis van de Topsport, zullen ook de topsportwerkstellingscontracten er moeten worden gehuisvest. Ik kom er nog op terug.

Wat de vierde vraag betreft, ben ik het vanzelfsprekend met u eens dat de sportrealisaties en doelstellingen pas op lange of middellange termijn kunnen worden gehaald of geëvalueerd. De beleidsnota Sport en het topsportactieplan stipuleerden duidelijk dat ik een topsportbeleid wil voeren dat maximaal aandacht biedt aan de lange termijndoelen zonder de topsporters van vandaag aan hun lot over te laten. Er werden kortetermijndoelstellingen voor 2008 geformuleerd, middellangetermijndoelstellingen voor 2012 en langetermijndoelstellingen voor 2016. Ik heb ze hier bij me en zal ze u schriftelijk meegeven.

Wat de laatste vraag betreft, bevestig ik dat de topsportwerkstellingscontracten voor onbepaalde tijd aan het Vlaamse topsportbeleid zijn gekoppeld. Projecten en atleten die hun doelstellingen behalen, hoeven zich geen zorgen te maken. Ze krijgen zonder meer jaarlijks een verlenging. Bij elke verlenging zullen afhankelijk van het project korte-, middellange- en langetermijndoelen worden geformuleerd zodat evalueren op een correcte manier kan gebeuren. Afhankelijk van de doelstellingen van het project zal na een grondige evaluatie voor een verlenging van een of meerdere jaren worden gekozen. Deze evaluatie is nu volop aan de gang.

Er zijn twee grote aspecten. Enerzijds moet ervoor gezorgd worden dat er een voldoende sporttechnische kwaliteitsbewaking is van de opvolging van de topsporters, anderzijds moeten we versnippering en het verwijt van een gebrek aan transparantie binnen het topsportbeleid wegwerken. Ik meen dat u met het Instituut Topsport Vlaanderen bent begonnen. Eén visie bepaalde steeds meer de wijze waarop men naar gelijke en objectieve criteria moest gaan. Dat is voor mij nog altijd een van de doelstellingen. Het vormt ook de leidraad. In het door iedereen ondersteunde Topsportactieplan staat dat alle beoordelingen en adviezen moeten verlopen via de taskforce Topsport. Ik ben het daarmee eens.

Een van de kritieken van Atletiek Vlaanderen is dat binnen die taskforce niet noodzakelijk de knowhow

aanwezig is om elke sportspecifieke beslissing te kunnen nemen. Dat is een waardevolle opmerking. In de beleidsbrief staat dat we in 2008 alles moeten uitwerken voor de nieuwe olympiade, die start op 1 januari 2009. Het klopt echter dat de sporttechnische competentie gekoppeld moet worden aan een gelijke visie over het bepalen wie al dan niet een tewerkstellingscontract krijgt.

Mijnheer Sauwens, behalve de contracten van Bloso zijn alle tewerkstellingscontracten vanaf 1 januari 2008 overgeheveld naar het departement. Met Atletiek Vlaanderen bestaat er een overeenkomst, waarbij de tewerkstellingscontracten die lopen tot het einde van 2009 vanaf 2008 werden overgeheveld naar het departement.

Een van de doelstellingen was te zorgen voor een andere financiering. Ook de atleten waren daar vragende partij voor. Ze voelen het als een discriminatie aan dat sommige toppers voor dezelfde prestatie, dezelfde inzet, dezelfde topsportresultaten niet op dezelfde manier worden vergoed omdat ze een ander diploma hebben. Die zaak is nog niet opgelost. Ik heb daarover een negatief advies gekregen van de vakbonden van Bloso. Ze aanvaarden niet dat wordt afgeweken van het principe dat het loon enkel en alleen wordt bepaald door het diploma. Ik heb daar respect voor. Ik zeg alleen maar dat dit de zaak niet vergemakkelijkt. Eigenlijk is dat op zich geen objectief criterium voor topsporters.

De heer Kris Van Dijk: Een universitair geschoold sprinter verdient dus meer.

Minister Bert Anciaux: Inderdaad.

We moeten trachten objectieve, eerlijke, doorzichtige criteria te bepalen en tegelijkertijd zorgen voor de kwaliteitsbewaking. Bij de samenwerking tussen Atletiek Vlaanderen, de Vlaamse Atletiek Liga (VAL) en alle andere topsportactoren in de atletiek is er een topsportcommissie opgericht. Die moet ervoor zorgen dat de zaken meer op elkaar worden afgestemd. De versnippering moet worden tegengegaan.

In die zin is het ook de bedoeling dat we tegen 1 januari 2009 evolueren naar gelijke criteria, zij het voor drie verschillende doelgroepen: de elitesporters, de beloftevolle jongeren, sporters in groepsprojecten. In een wielploeg moet niet iedereen noodzakelijk de numero uno zijn. De numero uno heeft ook ploegmaats nodig die voor hem werken. Een knecht kan niet alleen worden afgerekend op de prestaties die hij haalt, zijn inzet om anderen te laten presteren is minstens even belangrijk. Voor de individuele elitesporters kan men zeggen wat de normen zijn. Voor de beloftevolle jongeren zijn die niet dezelfde. Daarnaast zijn er ook een aantal ploegverbanden. Die richting wil ik uitgaan.

Voor alle duidelijkheid, de contracten voor de sporters zijn overgeheveld naar het departement. Zolang de spor-

ters voldoen aan de criteria die voor iedereen worden bepaald, kunnen ze rekenen op een automatische verlenging.

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord, hoewel ik er niet blij mee ben. U bevestigt dat er plannen zijn om het geheel op te doeken. Dat is bijzonder jammer.

Ik moet u ook terechtwijzen. Ik heb er nooit voor gepleit om alles te coördineren. Andere collega's hebben dat vanuit hun socialistische doctrine gedaan. Ik was net degene die naast Bloso ruimte heeft gecreëerd om nieuwe initiatieven te laten groeien. Dat was voor het eerst in Vlaanderen. De VAL heeft onmiddellijk resultaat gehaald met zeer beperkte middelen.

Ook ideologisch ben ik het totaal met u oneens. Het topsportbeleid moet niet worden gevoerd via een soort centrale computer. Laat een aantal kleine kernen groeien, doorgroeien. Geef ruimte voor het eigen initiatief en laat ze resultaten halen.

Deze initiatieven kwamen tot stand in de jaren negentig en 2000-2001, net om te zorgen voor de uitstraling van Vlaanderen. Wat zal er nu overblijven van de herkenbaarheid als alle initiatieven in één grote pot terecht komen? Het is vanzelfsprekend dat er moet worden gezorgd voor een betere afstemming, voor betere afspraken. Als uit de evaluatie blijkt dat dit onvoldoende gebeurt en dat er moet worden bijgestuurd, dan moet daarvoor worden gezorgd. Atletiek Vlaanderen opdooien, is echter wel wat anders.

Mijnheer de minister, u hebt gesproken over de individuele contracten. Is er al gecommuniceerd met de begeleiders, met de mensen van de vzw en degenen die de organisatie hebben opgebouwd?

Minister Bert Anciaux: De trainers en begeleiders waren het eens met de overheveling naar het departement. Wat u aanhaalt, gaat niet over de individuele contracten, maar over de werkmiddelen voor een aantal begeleiders. Dat is iets heel anders dan de individuele contracten voor de topsporters. Daar is geen discussie over.

De heer Johan Sauwens: Ik betreur wat er gebeurt. Ik vraag u met de grootste omzichtigheid tewerk te gaan. De plant heeft gedurende zeven jaar goed heeft gebloeid. Verplanten is niet zo evident.

Mijnheer de voorzitter, ik had een interpellatieverzoek ingediend. Indien die was aanvaard, hadden we een motie kunnen indienen om de wil van het parlement te formuleren.

De voorzitter: Mijnheer Sauwens, dat is een beslissing van het Bureau. Ik heb een negatief advies gegeven dat door het Bureau werd gevolgd.

De heer Johan Sauwens: We leven in een vrije wereld. Het is bijzonder jammer dat u een ongunstig advies hebt gegeven. We zullen andere initiatieven moeten nemen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Kurt De Loor tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over permanente terreinen voor gemotoriseerde sporten in Vlaams-Brabant, Oost- en West-Vlaanderen

De voorzitter: De heer De Loor heeft het woord.

De heer Kurt De Loor: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, als u mij ziet verschijnen in deze commissie is de kans groot dat de vraag over gemotoriseerde sporten gaat.

Ondanks jarenlange discussies en onderzoeken stellen we vast dat er nog altijd te weinig terreinen zijn waar op een legale manier kan worden getraind. Als we die traditie willen hooghouden, dan zijn de oefenterreinen meer dan noodzakelijk.

Het dossier over het vinden van 15 geschikte permanente terreinen in de verschillende provincies werd in deze commissie al een aantal keer behandeld. Uiteindelijk werden zeven locaties, alle gelegen in de provincies Antwerpen en Limburg, erkend. In die twee provincies werden op relatief korte termijn oplossingen gevonden. Blijkbaar blijven de andere provincies achterwege. Ik juich dan ook toe dat onlangs een aantal terreinen definitief werden aangeduid als permanente oefenterreinen.

Naar aanleiding van mijn laatste vraag over dit onderwerp, die dateert van exact een jaar geleden, namelijk van februari 2007, vertelde u dat u in overleg met de lokale overheden en de bevolking de mogelijkheden zou aftasten om in de overige provincies in minimaal één oefenterrein te voorzien (*Hand. Vl. Parl. 2006-07*, nr. C105, 14). Ik ben samen met u van oordeel dat moet worden gezocht naar een maatschappelijk draagvlak en een politiek draagvlak.

Ik ben er ook van overtuigd dat we tot een goede oplossing kunnen komen indien er wordt gezocht bij bestaande terreinen, grote bedrijventerreinen, brownfields, havengebieden en militaire domeinen. Ik heb deze suggestie trouwens al een paar keer gedaan.

Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken in dit dossier? Is in een concrete timing voorzien en zo ja, welke?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, zoals meegedeeld op 15 februari 2007, heb ik me geëngageerd om, naast de zeven omlopen in Antwerpen en Limburg die we hebben aangeduid als mogelijke terreinen, ook in Vlaams-Brabant, Oost-Vlaanderen en West-Vlaanderen op zoek te gaan naar minimaal één extra terrein per provincie.

Volledigheidshalve wil ik eerst de stand van zaken geven van de reeds aangeduide omlopen. Van deze zeven omlopen werden er op mijn voorstel al vier door de Vlaamse Regering definitief aangeduid als permanente omlopen met trainingsfaciliteiten voor gemotoriseerde sporten, met name in Lommel op terrein Heerbergen, in Neeroeteren-Maaseik op terrein Waterloo, in Kaulille-Bocholt op terrein Op Het Broek en in Westerlo op terrein Rooiveld.

Drie omlopen werden voorlopig aangeduid. Op mijn voorstel besliste de Vlaamse Regering op 14 december 2007 om deze drie omlopen, met name in Balen op terrein Hondapark, in Brecht op terrein Kraaijenhorst en in Genk op terrein Horensbergdam definitief aan te duiden als permanente omlopen met trainingsfaciliteiten voor gemotoriseerde sporten.

Het dossier van de nieuwe terreinen wordt opgevolgd door een interne werkgroep bestaande uit een vertegenwoordiger van mijn kabinet, een vertegenwoordiger van het departement en vertegenwoordigers van Bloso. Sinds 1 juni 2007 is een externe deskundige door mij aangesteld, die de opdracht heeft gekregen om samen met de interne werkgroep de inventarisatie te vervolledigen en te zoeken naar oplossingen voor de als hinderend omschreven sporten. Het gaat niet alleen om motorcross, maar bijvoorbeeld ook om gemotoriseerde water- en luchtsporten of kleiduivensporten. De externe deskundige dient ook bemiddelend op te treden.

Het is de bedoeling te zoeken naar nieuwe locaties, maar ook om sommige opties die in het verleden als onhaalbaar werden beschouwd, opnieuw te bekijken. Als mogelijke oplossingen wordt inderdaad gedacht aan militaire domeinen, brownfields en bedrijventerreinen.

In West-Vlaanderen worden momenteel een aantal mogelijkheden met de nodige discretie onderzocht. Zo is er een mogelijkheid voor een nieuw terrein op de militaire vliegbasis in Koksijde, en er is ook een mogelijkheid ergens in de achterhaven van Zeebrugge. Ik heb minister Van Mechelen gevraagd de potentiële locaties ruimtelijk te toetsen.

In Oost-Vlaanderen en Vlaams Brabant is de zoektocht ook nog volop aan de gang. Zo werd een vergadering belegd met een vertegenwoordiging van de bestendige

deputatie en het provinciebestuur van Oost-Vlaanderen. De vraag werd gesteld om bepaalde locaties opnieuw te bekijken en een mogelijke nieuwe locatie beperkt te onderzoeken. Er werd ook een overleg gepland met de provincie Vlaams-Brabant.

Er werd ook contact opgenomen met de militaire overheid. Tijdens een vergadering op 20 september 2007 werden alle terreinen die voor vervreemding in aanmerking komen, besproken. Op 26 november 2007, 4 december 2007 en 18 januari 2008 werden drie plaatsbezoeken afgelegd. Voor al deze terreinen wordt ook grondig onderzocht wat hun status is en welke mogelijkheden er zijn, niet alleen voor motorcross, maar ook voor andere luidruchtige sporten.

Op 18 december 2007 was er een overlegvergadering met de sector. Joël Smets, Eric Geboers, Stefan Everts, Marnicq Bervoets en vertegenwoordigers van erkende motorrijdersfederaties waren hierop uitgenodigd. Ook op deze vergadering kwam de zoektocht naar nieuwe terreinen uitgebreid aan bod.

Mijnheer De Loor, u vroeg ook naar de timing. Wij wensen het onderzoek in de eerste helft van 2008 af te ronden. Zoals u merkt, wordt er intensief verder gezocht. Ik wens te komen tot een oplossing die de sector voldoende mogelijkheden biedt, maar die tegelijk ook garanties inhoudt dat er geen overdreven hinder veroorzaakt wordt voor omwonenden, voor het milieu en voor de natuur. Het lijkt misschien een mission impossible, maar we engageren ons om tien terreinen te vinden.

De voorzitter: De heer De Loor heeft het woord.

De heer Kurt De Loor: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Het stemt me positief. Ik twijfel er niet aan dat er werk van wordt gemaakt, en ik ben het met u eens dat we samen met de bevolking moeten zoeken naar een maatschappelijk draagvlak en samen met de lokale besturen ook naar een politiek draagvlak.

Ik merk dat het in West-Vlaanderen de goede richting uitgaat. Ik heb nog een suggestie voor Oost-Vlaanderen, want in uw opsomming van mogelijke oplossingen vermeldde u de havengebieden niet. Tijdens vorige commissievergaderingen werden die wel genoemd.

Minister Bert Anciaux: Ik heb gesproken over de achterhaven van Zeebrugge.

De heer Kurt De Loor: Ja, maar dat is West-Vlaanderen. Ik merk dat het daar de goede richting uitgaat, maar ik wil toch ook de Gentse Kanaalzone opnieuw onder de aandacht brengen. We moeten immers ook daar tot een goede oplossing komen.

Het verheugt me dat u aanwezig was bij de persvoorstelling van de Grote Prijs, die niet meer in Namen zal

plaatsvinden maar in Lommel, om de mensen uit de motorcrosswereld een hart onder de riem te steken. Het verheugt me dat u ook ondersteunend zult werken vanuit de Vlaamse Regering voor deze Grote Prijs, en dat er verhoogde aandacht zal worden besteed aan de jeugdcross.

De sector levert zelf ook inspanningen, en dat is ook van belang voor de crossterreinen. Ik denk aan de geluidempende motoren. Inspanningen worden geleverd op het vlak van de brandstof en van de motoren, en dat zal resulteren in een lagere graad van uitstoot en in minder lawaai.

Er heeft een overleg plaatsgevonden met mensen uit de motorcrosswereld. Ik wilde alleen even benadrukken dat deze mensen altijd vragende partij zijn om op een constructieve manier tot oplossingen te komen. Ik ben ook verheugd met de concrete timing die u erop kleeft, namelijk om het concrete onderzoek af te ronden in de eerste helft van 2008.

De voorzitter: De heer Sauwens heeft woord.

De heer Johan Sauwens: Ter informatie van de commissieleden wil ik nog zeggen dat het dossier bijzonder moeizaam verloopt, als men de intentieverklaringen van weleer voor ogen houdt. Door de eigen Vlaamse regelgeving is het circuit in Neeroeteren waar Stefaan Everts nog zijn eerste cross won, nog lang niet opgelost. Ik vraag om het dossier er op het Vlaamse niveau met de nodige krachtdadigheid door te duwen.

Ik herinner me nog dat een van de actiefste leden van de commissie voor Sport plots gouverneur van Oost-Vlaanderen werd. Amper twee maanden later verklaarde hij dat er in Oost-Vlaanderen geen draagvlak was om er een motorcrossterrein aan te leggen. Hij kende de problematiek nochtans heel goed. Het dossier verloopt dus bijzonder moeizaam en geeft aan dat Vlaanderen te weinig hefboomen gebruikt om het op het terrein zelf af te dwingen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het voornemen van de minister om jongeren voor een euro toegang te geven tot twintig grote musea

De heer Dany Vandenbossche: Mijn vraag gaat over een aankondiging die ook op de website is terug te vinden. In januari werd ze door de minister gelanceerd: alle jongeren onder 26 jaar zouden voor 1 euro toegang krijgen tot de 20 grote musea in Vlaanderen.

Deze aankondiging heeft voor heel wat reacties gezorgd. Ik begin met de reactie van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten. Ze raken geen al te moeilijk probleem aan. Ze verwijzen naar de inhoud van de website. Het zou niet alleen gaan om een individuele toegang voor een jongere beneden 26 jaar, maar de maatregel zou gelden voor alle binnenlandse en buitenlandse jongeren alleen of in groepsverband, voor bezoeken aan vaste collecties en tijdelijke tentoonstellingen. Dat was het eerste probleem dat ze hebben opgeworpen.

Het tweede probleem gaat natuurlijk over de vraag of de jongeren een onderscheid zullen maken tussen musea van Vlaams niveau en musea van plaatselijk of provinciaal niveau. Het is de bezoeker meestal onbekend in welk soort museum hij of zij zich bevindt.

Wat mij verontrust, zijn de compensaties die erop volgen. Ik heb niets tegen de maatregel op zich. Integendeel, in Engeland bijvoorbeeld zijn de vaste collecties in de musea toegankelijk zonder te moeten betalen, behalve voor de tijdelijke tentoonstellingen: daar moet wel voor worden betaald. In Europa bestaan er vele varianten op dit thema.

Er zijn in de pers reacties van een aantal musea verschenen die ontzettend veel bezoekers hebben. Dat is ook logisch. Het zijn zeer toegankelijke en laagdrempelige musea. Ik denk dan aan Bokrijk of In Flanders Fields. Die reageerden met de vraag hoeveel compensatie deze maatregel zou opbrengen, en verwezen naar het bedrag van 1 miljoen euro. Ik heb het cijfer in mijn vraag vermeld. Flanders Fields sprak al van 140.000 euro compensatie. Men komt dan in een systeem terecht waarbij musea met een grote aantrek en een ruim publiek de meeste compensatie zullen krijgen. Musea met een soort nichepubliek zouden dan jongeren in een bepaalde niche aantrekken. Ik denk aan schone kunsten en hedendaagse kunst. Dat is een ander probleem.

De maatregel uitbreiden van vaste collecties naar tijdelijke tentoonstellingen, lijkt me een zwaar probleem op te leveren. Tijdelijke tentoonstellingen worden meestal afzonderlijk gefinancierd. In sommige gevallen, al naargelang het onderwerp van de tentoonstelling, zullen deze tentoonstellingen veel meer jongeren aantrekken. Dat leidt dan tot tamelijk hoge compensatiebedragen. Ik spreek enigszins uit eigen ervaring.

De vraag is dan hoe men tot het bedrag van 1 miljoen euro is gekomen. Ik vrees dat dit op jaarbasis een groot bedrag zou kunnen zijn, zeker met tijdelijke tentoonstellingen waarvan men het succes niet op voorhand kan inschatten. Hoe komt men tot dat bedrag van 1 miljoen euro? Waarom deelt men de musea op? De bezoeker zelf heeft immers zelf meestal geen idee in welk museum hij zich bevindt.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Eric Arckens: Ik meen me te herinneren dat ik over precies dezelfde zaak ongeveer een half jaar geleden een korte interpellatie heb gehouden, die slechts twee uur heeft geduurd. Steven Vanackere was hier ook aanwezig en heeft mee een stevig boompje opgezet over de toegangsprijs van 1 euro (*Hand. VI. Parl. 2006-07, nr. C122, 1*).

Ik heb toen op overtuigende wijze aangetoond dat 1 euro eigenlijk een fetisj is. Sommige barrières die jongeren zeker ten opzichte van musea vertonen, zullen door de toegangsprijs niet worden neergehaald. In de korte uiteenzetting die ik heb gehouden over het Participatiedecreet, heb ik duidelijk gemaakt dat de fenomenen culturele potentie en voornamelijk cultureel geweld – wat de voornaamste vorm van geweld is maar niemand weet dat – factoren zijn die veel meer de doorslag geven. Jammer genoeg hebt u dat niet in uw vraag verwerkt.

Ik vermoed dat u zeer goed weet waar het over gaat. Ik heb mij hiervoor op Bourdieu en andere schrijvers uit die hoek gesteund en daarmee het marxisme opnieuw in deze commissie ingevoerd. Ik vond dat het wat aan het ondersneeuwen was. De ironie is dan wel dat het door het Vlaams Belang moest gebeuren.

Net op de dag dat we met de commissie het Museum voor Schone Kunsten en het Smak te Gent gingen bezoeken, lasen we in de pers dat de stad Gent besloot om in plaats van 1 euro, 5 euro toegang te vragen voor de musea. De uitleg daarvoor was de volgende: als men de prijs voor musea te laag houdt, zal dat ervoor zorgen dat cultuur een consumptiegoed wordt naast alle andere. Daardoor zou men – en dat is een sociologische uitleg – potentiële bezoekers afstoten. De logica van de stad Gent is dus de volgende: verhoog de toegangsgelden, wat ertoe leidt dat cultuur opnieuw een duurzaam goed wordt, en dat zal er op zijn beurt voor zorgen dat de mensen weer meer naar musea komen.

De heer Vandenbossche vraagt naar de financiële implicaties. Zelf wil ik verwijzen naar de basisdoelstellingen die u zelf een tijdje geleden hebt gelanceerd en die andere implicaties hebben. Wat is uw reactie op de verhoging van 2,5 naar 5 euro die de stad Gent wil doorvoeren?

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik sluit me aan bij de vragen van de heer Vandenbossche.

Ik wil er twee bedenkingen aan koppelen. Een: zullen de plannen geen oneerlijke concurrentie creëren tussen enerzijds de twintig landelijk erkende musea die in aanmerking komen voor de Vlaamse compensatie voor de

1-euromaatregel en anderzijds de niet-erkende musea, die dikwijls kleiner zijn en minder gekend? Terzijde kan men, zoals de heer Vandenbossche, de bedenking maken of die Vlaamse compensatie wel zal volstaan. In elk geval stel ik me de vraag wat de tariefpolitiek van de niet-erkende musea zal worden. Ofwel passen ze de tarieven niet aan, maar dan zitten ze met een probleem omdat ze minder aantrekkelijk worden in vergelijking met de grote musea wier aanbod op zich al markant is. Ofwel verlagen ze de tarieven om de concurrentie aan te kunnen, maar daarvoor krijgen ze van Vlaanderen dan geen compensatie en krijgen ze misschien financiële problemen.

Twee: in het voorontwerp van decreet staat duidelijk dat de 1-euromaatregel gericht is op individuele bezoekers. In uw persbericht spreekt u evenwel van individuele bezoekers én groepen. Is dat geen tegenstrijdigheid, en een bron van onrust die vandaag hierover heerst? Hoevel de heer Vandenbossche dat geen probleem vindt, denk ik dat dit wél het geval is.

Ten slotte wil ik me nadrukkelijk aansluiten bij de vraag van de heer Vandenbossche om in de analyse een onderscheid te maken tussen de gevolgen van de invoering van de maatregel voor de tijdelijke tentoonstellingen en die voor de permanente tentoonstellingen. En ik vraag me ook af of dat allemaal voldoende is overlegd met de sector. Is dat wel goed doordacht? Als ik naar de reacties van de musea kijk, dan vraag ik me dat echt af.

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik sluit me graag aan bij de woorden van de heer Vandenbossche, voornamelijk wat het aspect over de grote musea betreft. Hij had het vooral over In Flanders Fields, maar als Limburger wil ik de kaart van Bokrijk trekken. Men spreekt over een inkomensverlies van ongeveer 340.000 euro voor In Flanders Fields. Ik denk dat het verlies voor Bokrijk ongeveer even groot zal zijn. Bokrijk is nu al een publiekstrekker, en de 1-euromaatregel zal er weinig aan veranderen. De werking van het Provinciaal Domein Bokrijk is in een vzw ondergebracht, en die vzw zal door de maatregel met grote problemen kampen. Wat zullen de grote musea krijgen uit die pot van 1 miljoen euro? In elk geval zal dat geld niet volstaan om de werkingsgelden op te krikken.

Net zoals de heer Delva vraag ik me ook af hoe het zit met de groepsbezoekers. Wat is een groep? Is een gezin met vijf of zes kinderen een groep? Hierover kan verwarring ontstaan, want de regelgeving is niet helemaal duidelijk.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, zoals u weet introduceerde ik in mijn voor-

ontwerp van decreet op het cultureel erfgoed het principe van het 1-eurotarief. Dat houdt in dat kinderen en jongeren tot 26 jaar tegen een bedrag van maximaal 1 euro, individueel of in groep, en voor permanente of tijdelijke tentoonstellingen, een landelijk erkend museum of een museuminstelling van de Vlaamse Gemeenschap kunnen bezoeken.

De maatregel is zeer eenduidig en gemakkelijk te communiceren naar de doelgroep voor wie hij is bedoeld: kinderen en jongeren, en hun ouders, opvoeders en leerkrachten. De maatregel maakt voor eens en voor altijd komaf met een wirwar van kortingsystemen en gunstmaatregelen. De maatregel moet op korte termijn de verhoogde participatie van kinderen en jongeren aan onze museale werkingen en op lange termijn een verhoogd draagvlak voor die werkingen teweegbrengen. Het bezoeken van een museum moet meer worden dan een eenmalige gebeurtenis in het leven van een mens.

Sta mij toe eerst iets te zeggen over de bezoekerscijfers. De cijfers waarover wij beschikken, zijn aangeleverd door de betrokken musea zelf. Ik laat de lijst uitdelen. Jaarlijks ontvangen de betrokken musea ongeveer 2.015.000 bezoekers. Het aandeel van het aantal kinderen en jongeren van minder dan 26 jaar kan niet gemakkelijk worden bepaald, want een aantal musea registreert de kinderen en jongeren niet apart. Volgens de simulatieoefeningen zijn er ongeveer 400.000 bezoekende kinderen en jongeren. Er kan dus worden gesteld dat kinderen en jongeren onder de 26 jaar ongeveer 20 procent van de bezoekers aan de landelijk erkende musea en de Vlaamse museale instellingen uitmaken.

Volgens diezelfde simulatieoefeningen is de balans tussen het aantal individuele bezoeken en het aantal groepsbezoeken in deze leeftijdscategorie in evenwicht. De algemene cijfers worden wel in de schaduw gesteld door de cijfers van elk museum apart. Zo spannen In Flanders Fields, Bokrijk, het Gallo-Romeins museum te Tongeren en het KMSKa duidelijk de kroon wat bezoeken van kinderen en jongeren in absolute cijfers betreft. Samen zijn deze vier musea goed voor ruim de helft van het aantal jongerenbezoeken. Bokrijk scoort in die leeftijdscategorie ruim 73.000 jonge bezoekers, In Flanders Fields 69.000, het KMSKa en het Provinciaal Gallo-Romeins Museum in Tongeren beide ruim 40.000.

Het gegeven van de eindtermen in het onderwijs en in het geval van Bokrijk, het recreatiepark dat aan het museum verbonden is, maken dat deze musea zeer interessant zijn voor schoolbezoeken. 90 procent van de jeugdbezoeken aan In Flanders Fields gebeurt via groepsbezoek. In Flanders Fields en Bokrijk hanteren ondanks de immense toeloop vanuit de doelgroep de hoogste toegangsprijzen voor kinderen en jongeren in het circuit.

Op een uitzondering na komen de musea voor schone of voor hedendaagse kunsten niet boven het aandeel van 20 percent voor kinderen en jongeren uit. Deze cijfers geven aan dat er een inhaalbeweging moet gebeuren ten voordele van kinderen en jongeren. Kinderen en jongeren moeten over de drempels van onze musea gehaald worden. Als we ervan uitgaan dat het adagium 'Jong geleerd is oud gedaan' ook opgaat voor jonge mensen in een museum, dan staan onze musea er mogelijk op lange termijn niet zo goed voor. Onbekend is onbemand. Onbemand geeft weinig draagvlak voor de toekomst.

Naast deze adagia staat ook nog een ander adagium: 'Goed onthaald is altijd welgekomen'. Ik ben er dan ook van overtuigd dat er op verschillende vlakken inspanningen moeten gebeuren. Die 1-euromaatregel is geen wondermiddel: er moeten nog andere acties worden ondernomen.

De educatieve werking van musea is dikwijls gericht op de jongste bezoekers uit het lager onderwijs. Binnen de educatieve werking is er veel minder aandacht voor jongeren tussen 12 en 18 jaar. De publiekscommunicatie die wordt opgezet is zelden of nooit voor de jongere doelgroepen bedoeld. Er zijn dus nog andere dan de financiële drempels die geslecht moeten worden.

De 1-euromaatregel is een maatregel die, anders dan de naam laat vermoeden, verschillende strategieën inhoudt ten aanzien van de museale werkingen. Er moeten echter ook flankerende maatregelen worden genomen op het vlak van communicatie, ontwikkeling van duurzame onthaal- en educatieve methodes naar verschillende leeftijdsgroepen, een goede eenduidige monitoring van de bezoekersaantallen en van de effecten, enzovoort.

Het spreekt voor zich dat de betrokken musea, maar ook het erfgoedsteunpunt daarbij betrokken zullen worden. Het agentschap Kunsten en Erfgoed werkt dit jaar nog een specialisatiemodule 'museum/erfgoedgids' uit binnen het opleidingsprofiel 'gids' dat in samenwerking met Toerisme Vlaanderen en Onderwijs werd uitgewerkt. Binnen deze opleiding zal specifiek aandacht besteed worden aan methodiekenontwikkeling en doelgroepenbenadering, onder andere voor kinderen en jongeren.

Het uitdrukkelijk slechten van de financiële drempel opent de weg naar het slechten van andere drempels. De 1-euromaatregel is de spreekwoordelijke wortel die moet overtuigen om ook op het vlak van de andere uitdagingen boeiende oplossingen te zoeken.

Dat moet gebeuren met de steun van de Vlaamse overheid, onder meer onder deskundige begeleiding van het eengemaakte Vlaams Steunpunt voor Cultureel Erfgoed, FARO, maar ook via het bevragen en desgevallend heroriënteren van een aantal aspecten uit de eigen werking. Daarvoor vond ik de nodige bijval in Europese kringen. Zo introduceerde ik dit gegeven reeds in 2006 op de Raad

van Europese ministers van Cultuur en van Jeugd, waar het bij de aanwezige ministers op de nodige bijval kon rekenen. Europees Commissaris Figel gaf daarom opdracht tot een verkennend onderzoek, waarvan de resultaten wellicht later dit voorjaar worden gepresenteerd. Tot mijn aangename verbazing kreeg ik vorige week ook bijval vanuit het Europees Parlement, meer bepaald van Saïd El Khadraoui die zelfs nog verder wilde gaan en de gratis toegang bepleitte voor studenten.

Veel musea waren aangenaam verrast door ons voorstel en kijken uiterst geïnteresseerd uit naar de verdere uitwerking.

Mijnheer Vandenbossche, ik kan vandaag wel degelijk bevestigen dat mijn prognose van een kostprijs van 1 miljoen euro correct was.

Het Agentschap Kunsten en Erfgoed vroeg in september vorig jaar gegevens op bij de betrokken musea, meer bepaald bij de musea die zijn ingedeeld bij het landelijke niveau en de instellingen van de Vlaamse Gemeenschap. Op basis van die gegevens maakte het agentschap een simulatie van de kosten bij invoering van de maatregel.

De bedoeling van die simulatie was een algemeen beeld te hebben van de ordegroottes van de kost, niet om per individueel museum definitieve cijfers te hebben. Om per individueel museum een correcte inschatting te kunnen maken werden begin dit jaar bij de musea de eigen berekeningen opgevraagd. Ook de gegevens van de musea zijn niet definitief. De musea nemen niet allemaal dezelfde berekeningsbasis als uitgangspunt. Dit moet verder met de musea afgestemd worden. We vermoeden echter dat de ordegroottes van de kost hierdoor niet fundamenteel zal veranderen. Bovendien werd in de cijfers nog geen eventueel terugverdieneffect verrekend, veroorzaakt door de stijging van het aantal bezoeken of een verhoogde verkoop in de museumshop of de museumfoyer.

Volgens de berekening van mijn administratie, op basis van de cijfers aangeleverd door de betrokken musea, zal de maatregel een berekende inkomstenderving van 1.123.000 euro teweegbrengen. Als we daar de kosten aftrekken van de instellingen van de Vlaamse Gemeenschap – het KMSKa, het MuHKA en het Kasteel van Gaasbeek – komen we uit bij een bedrag van 1.046.000 euro. In de tabel die ik heb uitgedeeld, is het verrekende bedrag voor Bokrijk wel kleiner dan door het museum opgegeven. Het verschil bedraagt 56.000 euro. Dit komt omdat Bokrijk de winteravonden in rekening brengt.

Een te verwachten terugverdieneffect is niet meegerekend. Ik trek de kost van de instellingen van de Vlaamse Gemeenschap af. We hebben daar al afspraken over gemaakt in het kader van de stijging van de middelen voor 2008.

Ik engageer mij om op mijn begroting de nodige middelen vrij te maken voor het vergoeden van de gederfde inkomsten van de musea met een landelijke erkenning. Een tweetal musea bereikt nu al zoveel jongeren dat ze een grotere toevloed niet aankunnen. Bovendien is een belangrijk deel van deze kinderen en jongeren van buitenlandse origine. Bokrijk kent veel Nederlandse bezoekers, en In Flanders Fields ontvangt veel bezoekers uit Groot-Brittannië.

De Europese dienstenrichtlijn laat een discriminatie op basis van nationaliteit niet toe. Bovendien wil de maatregel zich niet moeien met een intern reservatiebeleid of andere maatregelen die de musea nemen in functie van een hoog bezoekerscomfort.

Er zijn vragen gerezen over de mogelijkheid om deze maatregel ook voor tijdelijke tentoonstellingen in de musea te laten gelden. Ik wil erop wijzen dat niet alle musea aan tijdelijke tentoonstellingen een verhoogde toegangsprijs koppelen. In het museale Vlaanderen nemen tijdelijke tentoonstellingen meestal slechts een beperkt gedeelte van de museale ruimte in. Meestal kunnen de bezoekers tegen betaling van de normale toegangsprijs van de vaste collectie en van de tijdelijke tentoonstellingen genieten.

Ik ontken niet dat om de zoveel jaar een museum eens helemaal door een stevige blockbuster in beslag wordt genomen. British Vision is een goed voorbeeld. Deze blockbusters worden terecht steeds zwaar door de Vlaamse overheid gesubsidieerd. Wat de tijdelijke tentoonstellingen betreft, gaat het hier veeleer om uitzonderingen dan om de regel. In elk geval zorgen tijdelijke tentoonstellingen die aan de tentoonstelling van een gedeelte van de permanente collectie worden gekoppeld, voor een regelmatige binding tussen het museum en zijn bezoekers.

Bovendien geloof ik dat de maatregel gunstige effecten op het publieksbereik van andere musea zal hebben. Een aantal stadsbesturen heeft al laten weten de prijs van alle musea, ongeacht hun erkenning op welk bestuursniveau dan ook, in functie van een kinderen- en jongerenbeleid tot een minimum te herleiden. In veel gevallen is dit overigens al gebeurd. Indien ik me niet vergis, is de prijsstijging in Gent gekoppeld aan de beslissing om de toegang voor alle min-18-jarigen gratis te maken. Ik zal dit eens nakijken. Een goedkoper prijzenbeleid in de topmusea maakt financiële ruimte vrij om in eenzelfde stad of regio ook andere musea te bezoeken. Indien het door onze maatregel in In Flanders Fields zal regenen, neem ik aan dat het ook in Talbot House zal druppelen.

Deze maatregel is niet enkel bedoeld om de financiële drempel te slechten, we willen alle drempels verlagen. De 1-euromaatregel is de beste manier om de, al dan niet begeleide, museale participatie van kinderen en jongeren fors op te schroeven. Ik ben ervan overtuigd dat het

draagvlak voor het cultureel erfgoed in brede lagen van de bevolking hiermee gediend zal zijn.

Ik engageer me hier uitdrukkelijk. Deze maatregel moet een ondersteuningsmaatregel zijn. De instellingen mogen er niet zelf het slachtoffer van worden. Ik wil, rekening houdend met de compensaties door een terugverdieneffect, alle verliezen vergoeden.

Ik ben ervan overtuigd dat deze maatregel ons in staat zal stellen een stevige campagne op te zetten om bij de doelgroep een echt gevoel van goodwill te creëren. Dit moet evenwel met educatieve begeleiding en met door de musea opgezette acties gepaard gaan. Dit vormt een onderdeel van de maatregel.

Ik heb uit heel de sector slechts twee negatieve reacties ontvangen. Die reacties zijn hier overigens al veelvuldig aan bod gekomen. Ik engageer me evenwel om het nodige overleg met de vertegenwoordigers van de provincie Limburg en van de stad Ieper te plegen. Ik wil de plooiën weer gladstrijken en nagaan op welke manier deze maatregel voor de betrokkenen een echte ondersteuningsmaatregel kan worden. Van andere musea heb ik enkel positieve reacties gekregen.

De heer Dany Vandenbossche: Mijnheer de minister, ik wil de cijfers die u net hebt gegeven zelf eens uitpluizen. Voor het overige wil ik nog een enkele kritische bemerking maken.

U lijkt alles als een pavloviaanse situatie te bekijken. Ik denk niet dat de reductie van de toegangsprijs tot 1 euro tot een explosieve stijging van het aantal bezoekers zal leiden. Jongeren en volwassenen hebben nu eenmaal bepaalde interessesferen. Dit blijkt overigens uit de cijfers voor alle musea. Bokrijk en In Flanders Fields krijgen zeer veel bezoekers. Dit toont aan dat de mensen bewust kiezen waar ze heen gaan.

Ik kan dit ook met andere voorbeelden aantonen. Tot enkele jaren geleden moesten de Gentenaars niet betalen voor een bezoek aan een museum in Gent. Dit betekent echter niet dat ze alle musea bezochten. De mensen gingen in groten getale naar het Gravensteen. Ook het Design museum Gent had veel succes. Het hangt niet alleen van de prijs, maar ook van de interesse sfeer van de mensen en van de toegankelijkheid van de musea af.

Mensen die in Gent studeerden, mochten het toenmalige Museum voor Schone Kunsten en het Design museum Gent gratis bezoeken. Het Museum voor Hedendaagse Kunst was toen overigens in het gebouw van het Museum voor Schone Kunsten gehuisvest. Ik weet uit ervaring dat weinig studenten het Museum voor Schone Kunsten kenden. Het verlagen van de financiële drempels volstaat niet.

Dit is niet de enige reden waarom mensen al dan niet naar een museum gaan. Musea passen in een bepaalde interessesfeer. Sommige jongeren houden zich met hedendaagse kunst bezig. Andere jongeren zijn hier niet mee bezig en hebben een heel andere interessesfeer. Ik heb hier geen probleem mee. Ik vind dat het onderwijs de drempels moeten verlagen door jongeren de nodige informatie te verschaffen. Het blijft echter een kwestie van vrije keuze. Het is niet de bedoeling alle mensen in een museum te krijgen. We kunnen de mensen niet in de richting van musea duwen. Wie dat niet wil, wil dat gewoonweg niet. Zo eenvoudig zit de wereld in elkaar. Wie kinderen heeft, weet hoe verschillend de interessesferen, zelfs binnen eenzelfde gezin, kunnen zijn. Dat is gewoon een vaststelling. Het al dan niet bezoeken van een museum en het al dan niet bijwonen van een voorstelling wordt niet enkel door financiële drempels bepaald.

Om de financiële gevolgen te kunnen inschatten, zouden we eigenlijk over volledige cijfergegevens moeten kunnen beschikken. Ik weet niet zeker of alle musea de gegevens van kinderen bijhouden. Kinderen betalen nu eenmaal niet. Dit geldt zeker voor de educatieve diensten van de musea. Dit is tot op heden een onbekend gegeven.

Aangezien de minister een ontwerp van decreet zal indienen om dit alles te regelen, is deze discussie alvast nog niet gesloten.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Als ik het goed heb begrepen, is de heer Vandenbossche van mening dat de 1-euromaatregel de participatie niet immens zal beïnvloeden en dat het aantal bezoekers van onze musea niet sterk zal stijgen.

De heer Dany Vandenbossche: Dat heb ik niet gezegd. Ik heb enkel verklaard dat mensen niet alleen naar een museum gaan omdat de toegangsprijs laag is.

De heer Paul Delva: Daar ben ik het mee eens. Voor het overige zou ik nog twee opmerkingen willen maken.

Volgens de minister zal de invoering van de 1-euromaatregel voor de landelijk erkende musea een positief effect hebben op het bezoek aan andere musea. Blijkbaar zijn een aantal besturen van plan om ook een bijdrage te leveren. Dit zou betekenen dat de 1-euromaatregel ook zou worden ingevoerd in een aantal musea die niet landelijk zijn erkend. Ik weet niet in welke mate hierover van gedachten is gewisseld. Ik kan me echter inbeelden dat heel veel niet-landelijk erkende musea absoluut niet van die maatregel zullen kunnen genieten. Ook de budgettaire marge van het bestuur speelt een rol.

Is er geen tegenstrijdigheid tussen het feit dat de 1-euromaatregel zou gelden voor individuele bezoekers en voor groepen, en het feit dat in het voorontwerp vrij expliciet staat dat de regeling van toepassing is op individuele bezoekers?

Minister Bert Anciaux: Het bedrag van 1 euro geldt natuurlijk voor de individuele bezoeker. Als er een regeling is waarbij groepen gratis binnen mogen, dan is die natuurlijk van toepassing.

Het is niet zo dat 1 euro per groep wordt gevraagd. Elk individu van de groep betaalt 1 euro.

De heer Paul Delva: De tekst van het voorontwerp is dan door nogal wat mensen, ook uit de sector, verkeerd begrepen. Het is nuttig om de interpretatie duidelijk te maken.

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Ik treed de stelling van de heer Vandenbossche bij. De prijs zal niet bepalend zijn om het bezoekersaantal te verhogen. Een manifestatie als Pukkelpop, dat zich zuiver op de jongeren richt, haalt op een weekend ongeveer 50.000 à 60.000 bezoekers.

Mijnheer de minister, daarnet zei u dat het domein Bokrijk in één jaar 73.000 bezoekers ontvangt. De festivalgangers hebben voor de optredens ongeveer 200 euro veil. De maatregel die u voorstelt, verbleekt hierbij.

Ik kan alleen maar toejuichen dat u zult zorgen voor een compensatie voor het verlies van Bokrijk en In Flanders Fields.

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: We moeten de zaak eens heel goed bekijken. We mogen zeker niet het beeld creëren dat Vlaanderen geld te veel heeft. Als ik het goed heb begrepen, zullen we tienduizenden toeristen in West-Vlaanderen en Limburg – Fransen, Engelsen, Nederlanders – subsidiëren voor hun bezoek. Dat bezoek zouden ze sowieso al brengen. Dat zal overigens zorgen voor een enorme administratie.

Ik sluit me aan bij wat de heer Arckens en de heer Vrancken daarnet hebben gezegd. Ik heb thuis zelf al wat oudere kinderen. Ze besteden honderden euro's aan gsm's, aan vrije tijd enzovoort. Een braderiebeleid voor cultuur staat totaal haaks op hun interessesfeer. Ze zijn bereid om te betalen voor kwaliteit. Interesse kan niet worden geforceerd. Het tarievenbeleid voor musea lijkt me niet te vergelijken met het succesvolle beleid voor, bijvoorbeeld, het openbaar vervoer.

De Vlaamse Gemeenschap moet daar bijzonder behoedzaam mee omgaan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.